

רב מכר עולמי

שלי עד חצות

ל. קלייפס

"מספרת סיפורים בחסד!"

Publishers weekly

ל. קלייפס

שלי עד חצות

מאנגלית: דפנה לוי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

1

לונדון 1848

סתיו

למצוא אדם אחד בעיר שיש בה כמעט שני מיליון תושבים זאת משימה לגמרי לא פשוטה. זה עוזר אם האדם הזה הוא אחיך השיכור המועד שההתנהגות שלו צפויה. ובכל זאת זה לא יהיה קל. ליאו, איפה אתה? חשבה מיס אמיליה האת'ווי בייאוש, כשגלגלי הכרכרה השמיעו קולות שקשוק על אבני הרחוב. ליאו האומלל, המסכן, הפרוע. יש אנשים שבנסיבות בלתי נסבלות פשוט... נשברים. זה מה שקרה לאחיה שהיה בעבר מקסים ויציב בעליל. היא חששה כי אפסה תקוותו להשתקם.

"אנחנו נמצא אותו", אמרה אמיליה בכיטחון שלא באמת חשה, והציצה בצועני שישב מולה. כרגיל, הבעתו של מְרִיפֶן לא חשפה דבר.

היה קל ביותר לטעות ולחשוב שמריפן מוגבל מאוד בתחום הרגש. למעשה, הוא היה זהיר כל כך שאפילו אחרי חמש־עשרה שנות מגורים אצל משפחת האת'ווי הוא עדיין לא גילה לאיש מהם את שמו הפרטי. מאז שמצאו אותו, מוכה וחסר הכרה בשולי הערוץ שחצה את אדמתם, כולם קראו לו פשוט מריפן.

כשמריפן התעורר וגילה כי הוא מוקף בבני האת'ווי הסקרנים,

הוא הגיב באלומות. הם נדרשו למאמץ משותף על מנת למנוע ממנו לצאת מהמיטה, וכולם הזהירו אותו בקול שכך הוא עלול להחמיר את פציעותיו, שהוא חייב לשכב בשקט. אביה של אמיליה הניח שהילד הוא ניצול של ציד צוענים – מנהג אכזרי של בעלי אדמות מקומיים, שנהגו לרכוב על גבי סוסים ולסלק מאדמותיהם את מחנות הצוענים.

"הבחור ודאי ננטש שם כדי שימות", העיר מר האת'ווי בקול עגום. כג'נטלמן מלומד ומתקדם בדעותיו הוא התנגד לאלומות מכל סוג. "אני חושש שיהיה קשה לתקשר עם השבט שלו. הם ודאי כבר עזבו מזמן".

"נוכל לשמור לנו אותו, אבא?" קראה בהתלהבות אחותה הקטנה של אמיליה, פופי, שללא ספק דמינה לעצמה את הילד הפראי (שחשף שיניים לעומתה כמו סמור במלכודת) כאיזו חיית מחמד משעשעת חדשה.

מר האת'ווי חיך אליה. "הוא יכול להישאר כל עוד ירצה. אבל אתפלא אם יישאר כאן יותר משבוע. צוענים כמותו הם נוודים. הם לא אוהבים ללון זמן רב מדי מתחת לגג. זה גורם להם לחוש כלואים".

אבל מריפן נשאר. בהתחלה היה נער קטן וחלוש למדי, אבל בזכות הטיפול המסור והארוחות הסדירות הוא צמח בקצב כמעט מבהיל והפך לאדם גדל-גוף וחזק במיוחד. קשה היה לומר בדיוק מה הוא מריפן... לא ממש בן משפחה, לא ממש משרת; גם אם מילא מספר תפקידים בשביל משפחת האת'ווי ושימש כנהג וכעוזר לכל-מטרה, כשרצה הוא גם אכל את ארוחותיו עם בני המשפחה וגר בחדר בחלק המרכזי של הקוטג'.¹

עתה, משליאו נעלם וייתכן שהוא בסכנה, לאיש לא היה ספק בכך שמריפן יעזור למצוא אותו.

זה אמנם נחשב לגמרי לא ראוי שאמיליה תיסע מלווה בגבר כמו מריפן; אבל בגיל עשרים ושש היא ראתה את עצמה חופשייה מכל צורך במלווה משגיחה.

"קודם כול נשלול את המקומות שאליהם ליאו לא ילך בשום פנים ואופן", אמרה. "כנסיות, מוזיאונים, מוסדות להשכלה גבוהה ושכונות מהוגנות – כולם, כמובן, לא באים בחשבון".

"זה עדיין משאיר לנו את רוב העיר", רטן מריפן.

מריפן לא אהב את לונדון. בעיניו היו מנהגיה של החברה המכונה מתורבתת ברבריים לאין שיעור מכל מה שניתן היה למצוא בטבע. אילו ניתנה לו הבחירה בין בילוי של שעה במכלאה של חזירי בר לכין בילוי בחדר אורחים בחברת אנשים אלגנטיים, הוא היה בוחר ללא היסוס בחזירי הבר.

"כדאי שנתחיל בטברנות", המשיכה אמיליה.

מריפן הביט בה במבט קודר. "את יודעת כמה טברנות יש

בלונדון?"

"לא, אבל אני בטוחה שעד סוף הלילה הזה אדע".

"לא נתחיל בטברנות. נלך למקום שבו ליאו עלול היה להסתבך

בצרות הכי צרורות".

"ואיפה זה?"

"ג'נרס".

ג'נרס היה מועדון הימורים ידוע לשמצה, שאליו הלכו כל הג'נטלמנים כדי להתנהג בדרכים הכי פחות ג'נטלמניות שאפשר. המקום הוקם על ידי מתאגרף לשעבר בשם אייבור ג'נר, אבל עם מותו החליף בעלים, וכעת היה בבעלות חתנו של ג'נר, הלורד סנט וינסנט. המוניטין הממשל-א-צחור של סנט וינסנט רק העצים את כוח הפיתוח והמשיכה של המועדון.

אומרים שחברות בג'נרס עולה הון. ליאו, כמובן, התעקש

להצטרף מיד כשירש את תוארו לפני חודשיים.

"אם אתה מתכוון לשתות את עצמך למוות", אמרה אמיליה

לליאו בשלווה, "הייתי מעדיפה שתעשה את זה במקום קצת פחות יקר".

"אבל אני רוזן כעת", ענה ליאו באגביות. "אני חייב לעשות את

זה בצורה מסוגגנת, אחרת מה יגידו אנשים?"

”שהיית פזרן וחסר בינה, ושהתואר יכול היה באותה מידה להינתן לקוף?”

המשפט האחרון סחט מאחיה הנאה חיוך. ”אני בטוח שההשוואה הזו אינה הוגנת כלפי הקוף”.

אמיליה, שהלכה ונמלאה דאגה, חשה צינה והצמידה את אצבעותיה הנתונות בכפפות אל מצחה הדואב. זאת לא היתה הפעם הראשונה שבה ליאו נעלם, אבל הפעם נעלם למשך זמן ארוך מתמיד. ”מעולם לא נכנסתי לתוך מועדון הימורים”, אמרה בלי להביט במריפן. ”זאת תהיה חוויה חדשה”.

”הם לא יניחו לך להיכנס. את גברת. ואפילו ירשו, אני לא ארשה זאת”.

אמיליה הסירה את ידה ממצחה והביטה בו בהפתעה. רק לעתים נדירות מריפן אסר עליה לעשות דבר. למעשה, זאת היתה כנראה הפעם הראשונה. וזה הרגיז אותה. בהתחשב בעובדה שייתכן כי חייו של אחיה נתונים בסכנה, היא לא התכוונה לנהל ויכוחים על מוסכמות חברתיות. חוץ מזה, היא היתה סקרנית ורצתה לראות איך נראה מבפנים מקלטם של גברים עשירים. ובכלל, אם כבר נגזר עליה להיות רווקה, כדאי שתיהנה מהחירות הקטנה המלווה את מעמדה.

”הם גם לא יתנו לך להיכנס”, ציינה. ”אתה צועני”.

”במקרה מנהל המועדון גם הוא צועני”.

זה היה יוצא דופן. מאוד משונה, אפילו. צוענים נודעו כגנבים וכרמאים. זה היה לא פחות ממדהים שבידי אחד מהם יופקדו ענייני כסף מזומן ואשראי, שלא לומר תפקידי בורות במחלוקות סביב שולחנות ההימורים. ”הוא כנראה אדם מאוד מיוחד אם הגיע למשרה כזו”, אמרה אמיליה. ”ארשה לך ללוות אותי אל תוך ג'נרס. ייתכן שנוכחותך תגרום לו להיות יותר מסביר פנים”.

”תודה”. קולו של מריפן היה יבשושי כל כך שאפשר היה להצית

בעזרתו גפרור.

אמיליה בחרה להמשיך לשתוק בזמן שהוא ניווט את הכרכרה

המחופה בינות לאינספור הדוכנים, החנויות והתיאטראות ברחבי העיר. הכרכרה, שלא היתה מצוידת בקפיצים משובחים, היטלטלה ללא הרף כשחצו את הרחובות הרחבים וחלפו על פני כיכרות נאות, שסביבן בתים יפים עם גינות מטופחות ומגודרות ובניינים בעלי חזית ג'ורג'יאנית. כשהגיעו לרחובות העשירים יותר, פינו קירות הלבנים את מקומם לטיח מעוטר שהתחלף במהירות באבן.

אמיליה לא הכירה את מראות הווסט-אנד. למרות הקרבה לכפרם לא יצאו בני האת'ווי העירה לעתים קרובות – ובוודאי לא לאזור הזה. אפילו כעת, לאחר שירשו ממון, לא יכלו להרשות לעצמם לבלות כאן.

אמיליה נתנה במריפן מבט חטוף ותהתה איך הוא יודע בדיוק לאן ללכת, שכן אינו אמור להכיר את העיר טוב ממנה. אבל למריפן היו מאז ומעולם חושים שהורו לו כיצד למצוא את הדרך.

הם נכנסו לרחוב קינג שהיה מוצף באור מנורות הגז. הרחוב היה רועש והומה, מלא כלי רכב וקבוצות של הולכי רגל שיצאו לבילוי ערב. השמים כוסו באדום עמום בעוד האור האחרון מחלחל מבעד לערפילי עשן הפחם המכסה את העיר. כתריהם של הבניינים המתנשאים פרצו את קו האופק, טורים של צורות כהות שהזדקרו כמו שיניים של מכשפה.

מריפן הוביל את הסוס אל תוך סמטה צרה, אל האורות שמאחורי בניין עצום שחזיתו אבן. ג'נרס. בטנה התכווצה. זה כנראה יותר מדי לקוות שאחיה ימצא כאן בריא ושלם, במקום הראשון שבו הם מחפשים.

"מריפן?" קולה היה מתוח.

"כן?"

"כדאי שתדע שאם אחי עדיין לא הצליח להתאבד, אני מתכוונת לירות בו כשנמצא אותו".

"אני אגיש לך את האקדח".

אמיליה חייכה והיטיבה את כובעה. "בוא ניכנס. ותזכור – אני זאת שמדברת!"

ריח דוחה נישא באוויר הסמטה – ריח עירוני של חיות, פסולת ואפר פחם. בהיעדר גשמים ראויים לשמם הצטברה הזוהמה במהירות ברחובות ובתעלות. אמיליה נעצה את עיניה בקרקע, וזינקה על מנת לא להיתקל בצמד עכברושים מצייצים שרצו צמוד לקיר הבניין. מריפן מסר את המושכות לסיס באורווה, ואמיליה הביטה לעבר קצה הסמטה.

שני נערי רחוב עמדו שם, רכונים מעל מדורה זעירה וצולים משהו על מקלות. אמיליה לא רצתה לנחש מה בדיוק הם צלו שם. תשומת הלב שלה הופנתה לחברי הקבוצה – שלושה גברים ואישה – מוארים בשלהבת הרוטטת. נדמה היה כי שני הגברים היו עסוקים בהורדת ידיים, אלא שהם היו כל כך שיכורים, שנראו יותר כמו צמד דובים המנסים לרקוד יחד.

על פי מלבושיה של האישה – שמלה עשויה בד צבעוני מאוד עם מחוך עמוק מחשוף, שחשף את שדיה כצמד תלוליות תפוחות – היא היתה זונה. היא נראתה משועשעת בעוד שני הגברים מתקוטטים על תשומת לבה והשלישי מנסה להפריד ביניהם.

“היי, תיזהרו, הז'קט היפה שלי”, קראה האישה במבטא קוקני. “אמרתי שאני לוקחת את שניכם – לא צריך שום קרב תרנגולים”. “אל תתקרבי”, מלמל מריפן.

אמיליה העמידה פנים שלא שמעה אותו והתקרבה כדי לראות את המתרחש. לא המריבה עניינה אותה כל כך – אפילו ב“פרימרוז פלייס” הקטן והרגוע היו לא מעט קטטות. כל הגברים, בלי קשר למעמדם, נכנעו מדי פעם לדחפים הנחותים שלהם. את תשומת לבה של אמיליה משך הגבר השלישי, זה שלקח על עצמו את תפקיד משכין השלום, ניתר בין השיכורים המטופשים וניסה להרגיע אותם.

הוא היה לבוש לא פחות בהידור מהג'נטלמנים שעמדו לידם... אבל ברור היה כי אינו כמוהם. היו לו שיער שחור, עור שחום ומראה אקזוטי, והוא נע בחן ובוזריזות כמו חתול בעודו חומק בקלילות מחבטות יריביו ומהמתקפות שלהם.

"רבותי", אמר בנימה מתונה ושקולה במיוחד, שנשמעה רגועה גם אם באותו רגע בלם בזרועו אגרוף. "אני חושש ששניכם תיאלצו להפסיק עם זה מיד, או שלא תהיה לי ברירה אלא..." הוא השתק לרגע בעודו חומק הצידה בדיוק כשהגבר שמאחוריו זינק. הזונה הביטה וצחקקה. "הצליחו להפתיע אותך הערב, רוהן", קראה.

רוהן חזר אל המתקוטטים וניסה שוב להפריד ביניהם. "רבותי, אתם בוודאי יודעים..." הוא השתופף כדי לחמוק מאגרוף מוטח. "... שאלימות..." הוא בלם מכה ימנית מעוקלת. "...לעולם אינה פותרת דבר".

"לך לעזאזל!" אמר אחד הגברים ודהר קדימה כמו עז מטורפת.

רוהן זו הצידה והרשה לאיש לדהור ישירות אל קיר הבניין. התוקף התמוטט כשהוא פולט אנחות, ונשכב מתנשף על הקרקע. יריבו הגיב במעשה לחלוטין לא מתחשב – במקום להורות לגבר כהה השיער על שהביא לסיום הקטטה הוא נהם, "רוהן, למה התערבת לכל הרוחות! הייתי עוקר מתוכו את הקרביים!" ואז דהר קדימה באגרופים מונפים כמו כנפיים של טחנת רוח.

רוהן חמק ממכה שמאלית מוצלבת וניגב בשרוולו את המצח. "זה מספיק לך?" שאל באדיבות. "כן? טוב. אנא הרשה לי לעזור לך לקום על רגליך, אדוני הלורד". בעוד רוהן מסייע לגבר לקום, הוא הציץ לעבר דלת הכניסה למועדון שעל סיפה עמד והמתין אחד מעובדי המקום. "דוסון, לווה את הלורד לאטימר למרכבה שלו החונה בחזית. אני אקח את הלורד סלואאי".

"אין צורך", אמר האציל שהצליח במאמץ רב לקום על רגליו ונשמע מותש. "אני מסוגל לצעוד עד למרכבה הארורה שלי". הוא מתח את בגדיו על גופו התפוח וזרק בכחה השיער מבט מתוח. "רוהן, אני דורש שתישבע לי".

"כן, אדוני?"

"אם משהו מכל מה שהתרחש כאן יתגלה... אם ליירי סאלווי

תגלה שהתקוטטתי על חסדיה של פרוצה... חיי לא יהיו שווים פרוטה".

רוהן השיב בשלווה שנועדה להניח את דעתו. "היא לעולם לא תדע, אדוני הלורד".

"היא יודעת הכול", אמר סאלווי. "היא משתפת פעולה עם השטן. אם אי פעם תיחקר על הקטטה הפעוטה הזו..."
 "היא התרחשה בגלל משחק אכזרי במיוחד של 'וויסט'", הגיעה התשובה הנטולה כל רגש.

"כן. כן. בחור מצוין". סאלווי טפח על שכמו על הבחור. "ועל מנת לחתום כראוי את שתיתך..." הוא תחב יד עבה אל כיס מקטורנו והוציא משם שקית קטנה.

"לא, אדוני הלורד". רוהן נסוג צעד לאחור ונד בראשו לשלילה בנחישות. בגלל התנועה התנופף שיערו השחור הבוהק ואז חזר וצנח למקומו. "לשתיקה שלי אין מחיר".

"קח את זה", התעקש האציל.

"אני לא יכול, אדוני הלורד".

"זה שלך". שקית המטבעות הוטלה אל הרצפה ונחתה לרגליו של רוהן בצלצול מתכתי עמום. "הנה. תחליט בעצמך אם להשאיר את זה ברחוב או לקחת את זה".

האדון עזב, ורוהן נעץ את עיניו בשקית כאילו מדובר בעכברוש מת. "אני לא רוצה את זה", מלמל לחלל האוויר.

"אני אקח את זה", אמרה הפרוצה ומיהרה לעברו. היא חפנה את השקית ואמדה בכף ידה את משקלה. "אלו-אים, בחיים שלי לא ראיתי צועני שפוחד מכסף".

"אני לא פוחד מזה", אמר רוהן בקול חמצמץ. "אני פשוט לא צריך את זה". הוא נאנח ועיסה את עורפו ביד אחת.

היא צחקה לעברו ובחנה בהערכה גלויה את דמותו הצנומה. "לא נעים לי לקחת משהו ולא לתת שומכלום בחזרה. רוצה איזו דפיקה קטנה בסמטה לפני שאני נכנסת בחזרה לבראדשוז?"

"אני מעריך את ההצעה", אמר בנימוס, "אבל לא".

היא משכה בכתפיה בתנועה משועשעת. "פחות עבודה בשבילי. ערב טוב".

רוהן ענה לה בניד ראש קל, ונדמה היה כי הוא מהרהר באותה נקודה על הקרקע בתשומת לב מרובה, בהחלט למעלה מן הראוי. הוא עמד בדממה, כאילו הקשיב לצליל שכמעט לא ניתן היה להבחין בו; הוא חזר והניח את ידו על עורפו, מעסה אותו כאילו הוא מרגיע איזו צמרמורת מבשרת רע, ואז פנה באיטיות והביט ישירות באמיליה.

מבטיהם נפגשו והיא חשה צמרמורת קלה. הם עמדו אמנם במרחק מטרים אחדים, אך היא חשה את מלוא כוח המשיכה של תשומת לבו. ההכעה על פניו לא היתה נגועה בחמימות או בחביבות; למעשה, הוא נראה חסר רחמים כאילו כבר מזמן גילה שהעולם הוא מקום נעדר חמלה והחליט להשלים עם זה – בתנאיו שלו.

מבטו המנוכר סקר אותה, ואמיליה ידעה בדיוק מה הוא רואה: אישה לכושה בבגדים פשוטים ונועלת נעליים כבדות. היא היתה בהירת עור וכהת שיער, בגובה ממוצע, ועל פניה ניכרה תמימות ורודת לחיים שאפיינה את בני משפחת האת'ווי. גופה היה מוצק ושופע – בניגוד לאופנה שהכתיבה דקיקות חולנית, חיוורון ושבריריות.

ללא שמץ של יהירות ידעה אמיליה כי גם אם אינה יפהפייה גדולה, היא מושכת מספיק כדי לתפוס בעל. עם זאת, מאז ומתמיד העדיפה להיות עצמאית ולא להתמסר לגברים מהסוג שנטה לחזר אחריה – גברים מעשיים שרצו רעיה מעשית שתנהל בשבילם את משק הבית ביעילות. היא לא צריכה אותם. אלוהים יודע כמה היא עסוקה בניסיון לנהל את חייהם של שאר בני המשפחה.

רוהן הסיר ממנה את מבטו, וללא מילה או ניד ראש צעד בחזרה אל הכניסה למועדון. הוא צעד במתינות כמבקש לתת לעצמו זמן לחשוב על משהו. התנועה שלו היתה חיננית מאוד, צעדיו לא היו מדורדים, ונדמה כאילו זרם מעל הדרך כמו מים.

אמיליה הגיעה אל הכניסה יחד איתו. "אדוני... מר רוהן... אני מניחה שאתה מנהל המועדון".

רוהן נעצר ופנה אליה. הם עמדו קרובים מספיק, ואמיליה יכלה לחוש בניחוח המאמץ הגברי שהדיף גופו ובעורו החמים. המקטורן הפתוח שלו, שהיה עשוי בד אפור איכותי, היה תלוי משני צדיו, וחשף את חולצת הכותנה הלבנה הדקיקה שמתחתיו. כשרוהן החל לכפתר את המקטורן ראתה אמיליה על אצבעותיו מספר גדול של טבעות זהב. רעד מתוח חלף בגופה והותיר בה חום בלתי מוכר. לפתע חשה כאילו המחוך שלה הדוק מדי והצווארון מעיק.

היא הסמיקה, אבל הכריחה את עצמה להביט בו ישירות. הוא היה בחור צעיר שטרם מלאו לו שלושים, עם ארשת פנים של מלאך אקזוטי. הפנים האלה נועדו ללא ספק לחטוא... הפה המהורהר, הלסת הזוויתית, עיני השקד הזהובות המוצלות בריסים ארוכים וישרים. השיער שלו היה ארוך מדי – תלתלים שחורים כבדים שהגיעו עד מעבר לצווארון. גרונה של אמיליה התכווץ, והיא השתנקה במפתיע כשהבחינה בכוחק יהלום בתנוך אוזנו.

הוא קד בפניה קידה מדודה. "לשירותך, גברת..."
 "האת'ווי", אמרה בהקפדה, ואז פנתה על מנת לאותת לבן לווייתה שהתקרב ונעמד לצדה. "וזה בן הלוויה שלי, מריפן".
 רוהן שיגר לעברו מבט בוחן. "המילה הצוענית המציינת 'חיים' וגם 'מוות'".

האם זו משמעות שמו של מריפן? אמיליה כחנה אותו בהפתעה. מריפן משך קלות בכתפיו על מנת לאותת שאין לכך חשיבות. אמיליה חזרה ופנתה אל רוהן. "אדוני, באנו לשאול שאלה או שתיים בקשר ל..."

"אני לא אוהב שאלות".

"אני מחפשת את אחי, לורד רמזי", היא המשיכה בנחישות, "ואני זקוקה נואשות למידע, שאולי נמצא ברשותך, באשר למקום הימצאו".

"גם לו ידעתי לא הייתי מספר לך".

במבטא שלו ניכרה תערובת עדינה של זרות, של קוקני ואפילו שמץ של המעמד הגבוה. זה היה קולו של אדם שנהג לבלות בחברה מעורבת להפתיע. "אני יכולה להבטיח לך, אדוני, שלא הייתי טורחת בעצמי ולא הייתי מטריחה איש אלמלא היה זה חיוני ביותר. אבל זה היום השלישי מאז שאחי נעלם..."

"לא בעיה שלי". רוהן הסתובב לעבר הדלת.

"...הוא נוטה למצוא את עצמו בחברה מפוקפקת..."

"זה מצער מאוד".

"...ייתכן שהוא כבר מת".

"אני לא יכול לעזור לך. אני מאחל לך הצלחה בחיפושייך".

רוהן הדף את הדלת והתכוון להיכנס אל המועדון.

מאז שמריפן הגיע לבית משפחת האת'ווי, שמעה אותו אמיליה רק לעתים רחוקות מדבר בשפה הסודית, הידועה לצוענים בלבד. היה לה צליל של שפת פראים, צליל סמיך מעיצורים ומתנועות גרוניות; אבל היתה גם מוזיקה פרימיטיבית באופן שבו המילים התחברו זו לזו.

רוהן נעץ מבט נוקב במריפן ונשען בכתפו על המשקוף. "השפה העתיקה", אמר. "שנים חלפו מאז שמעתי אותה לאחרונה. מי אבי השבט שלך?"

"אין לי שבט".

רגע ממושך חלף, ומריפן לא נע או זע נוכח מבטו הבוחן של רוהן.

עיני השקד של רוהן הצטמצמו. "היכנסו", אמר בקצרה. "אברוק מה אני יכול לגלות".

הם הובלו בענייניות אל תוך המועדון, ורוהן הורה לאחד העובדים לקחת אותם לחדר פרטי בקומה העליונה. אמיליה שמעה המהום קולות ומוזיקה שבקעה מאנשהו, וקולות צעדים שהתקרבו והתרחקו. המקום הזה היה כוורת גברית הומה, מקום אסור למישהי כמותה.

העובד, בחור צעיר בעל מבטא מזרח לונדוני ונימוסים מוקפדים, הוביל אותם אל חדר מהודר והורה להם להמתין עד לשובו של רוהן. מריפן ניגש אל החלון המכוסה וילון, שהשקיף לרחוב קינג.

אמיליה הופתעה מההידור המתון שסביבה – השטיח הארוג ביד בגוונים של כחול, הקירות המחופים עץ והרהיטים המרופדים בקטיפה. "בטוב טעם", העירה, הסירה את מצנפתה והניחה אותה על שולחן מהגוני קטן. רגלי השולחן הסתיימו בדוגמת טורפי חיה. "משום מה ציפיתי למשהו קצת... ובכן, המוני".

"ג'נרס הוא מועדון ברמה גבוהה יותר מאשר המוסדות המקובלים. הוא מתחזה להיות מועדון לג'נטלמנים, כשמטרתו האמיתית היא לתפקד כבנק ההימורים של לונדון".

אמיליה ניגשה לספרייה בנויה ובחנה את הכרכים שעמדו על מדפיה בעודה שואלת כבדרך אגב, "למה אתה חושב שמר רוהן לא רצה לקחת את הכסף מלורד סלוואי?"

מריפן הביט בה מעבר לכתפו במבט לעגני. "את יודעת איך בני רומה מרגישים כלפי רכוש".

"כן, אני יודעת שאנשיך לא אוהבים את המחויבות. אבל ממה שראיתי, הצוענים לא ממש נוטים לסרב אם מציעים להם כמה מטבעות תמורת שירותיהם".

"זה יותר מסתם חשש ממחויבות. חאל שמוצא את עצמו בעמדה כזו..."

"מה זה חאל?"

"בנו של איש רוֹמָה, בן לשבט צועני. חאל שלובש בגדים מהודרים כאלה, שנשאר תחת אותה קורת גג תקופה ארוכה, שיש לו הון כזה... זאת בושה. זה מביך. זה מנוגד לטבע שלו".

הוא היה רציני וכל כך בטוח בעצמו, שאמיליה לא יכלה שלא להקניט אותו. "ומה התירוץ שלך, מריפן? אתה נשארת בצל קורתה של משפחת האת'ווי המון המון זמן".

"זה שונה. קודם כול, אין שום רווח מזה".

אמיליה צחקה.

"וחוץ מזה..." קולו של מריפן התרכך. "אני חב את חיי למשפחתך".

אמיליה חשה פרץ של חיבה כלפיו כשהביטה בצדודיתו הנוקשה. "איזה קלקלן אתה", אמרה. "אני מנסה להקניט אותך ואתה הורס את הרגע הזה באמירה כנה. אתה יודע שאתה לא חייב להישאר, חבר יקר. שילמת לנו את חובך כבר אלף פעמים".

מריפן טלטל את ראשו במהירות. "זה יהיה כמו לעזוב קן של ציפורים זעירות כשהשועל קרוב".

"אנחנו לא כאלה חסרי אונים", מחתה. "אני בהחלט מסוגלת לדאוג למשפחה שלי... וכך גם ליאו. כשהוא פיכח".

"ומתי זה קורה?" נימת קולו האדישה גרמה לשאלה להישמע עוקצנית עוד יותר.

אמיליה פתחה את פיה על מנת להתווכח, אבל נאלצה לסגור אותו. מריפן צדק – בששת החודשים האחרונים התנהל ליאו במצב של שיכרות מתמדת. היא הניחה את ידה על בטנה, המקום שבו הלכה הדאגה והצטברה כמו מטיל עופרת. ליאו האומלל ועלוב הנפש – היא חששה נוראות שמא לא ניתן כבר לעזור לו. בלתי אפשרי להציל אדם שאינו רוצה שיצילו אותו. אבל זה לא ימנע ממנה לנסות.

היא צעדה הלוך ושוב ברחבי החדר, מתוחה מכדי לשבת ולהמתין בשלווה. ליאו היה שם בחוץ, במקום כלשהו, ונזקק להצלה. ואי אפשר היה לדעת כמה זמן עוד ייאלץ אותם רוהן לחכות.

"אני הולכת לבדוק את הסביבה", אמרה ופנתה אל עבר הדלת. "לא אתרחק. תישאר כאן, מריפן, למקרה שמר רוהן יבוא".

היא שמעה אותו ממלמל משהו מתחת לאפו. הוא התעלם מבקשתה ומיהר בעקבותיה כשיצאה אל המסדרון.

"זה לא יאה", אמר מאחוריה. אמיליה לא נעמדה. היא לא חשה יראה בפני רכוש או מקום. "זאת ההזדמנות שלי לראות מועדון הימורים – ואני לא מתכוונת להחמיץ אותה", התריסה בפניו והשקיפה מטה אל חדר עצום ומרהיב.

קבוצות של גברים לבושים כאלגנטיות הסתופפו סביב שלושה שולחנות הימורים גדולים והתכוננו במשחקים, שבכל אחד מהם אסף הקרופייה את הקוביות ואת הכסף באמצעות מוטות גריפה קטנים. כולם דיברו או צעקו, והאוויר היה טעון התרגשות. עובדי המקום נעו ברחבי חדר ההימורים. חלקם נשאו מגשים של מזון ושל יין, ואחרים נשאו מגשים מלאים אסימונים וקלפים חדשים.

אמיליה נותרה חבויה למחצה מאחורי עמוד, בוחנת את הקהל מן הגלריה העליונה. מבטה נח על מר רוהן, שעטה כעת מקטורן שחור ועניבה. למרות היותו לבוש כמו חברי המועדון האחרים, הוא בלט מתוכם כאילו היה שועל בלהקת יונים.

רוהן ספקי־ישב ספק־נשען על שולחן כתיבה רחב ידיים וכבד. השולחן היה עשוי מהגוני וניצב בפינת החדר, במקום שממנו התנהל בנק ההימורים. נראה היה כי הוא מחלק הוראות לעובדים. הוא החווה בידיו בתנועות קטנות, ולמרות זאת היה בהן משהו ראוותני, מין קלילות שמשכה את העין.

ואז... איכשהו... הגיעה כנראה עוצמת תשומת לבה של אמיליה עד אליו. הוא הושיט את ידו אל העורף ולאחר מכן הביט ישירות אליה. ממש כפי שעשה בסמטה. אמיליה חשה את הדופק מתעורר בכל גופה – ברגליה, בידיה, בכפות רגליה ואפילו בברכיים. גל של סומק מביך הציף אותה. היא קמה אפופת חום, תחושת אשמה והפתעה, סמוקה כילדה קטנה, ורק אז הצליחה להתעשת די הצורך על מנת לזנק ולהתחבא מאחורי העמוד.

"מה קרה?" שמעה את מריפן שואל.

"אני חושבת שמר רוהן הבחין בי". צחוק מקוטע נפלט מבין שפתייה. "הו, אלוהים. אני מקווה שלא הרגזתי אותו. אולי כדאי שנחזור לחדר הקבלה".

2

קאם רוהן התרחק משולחן המהגוני ויצא מחדר ההימורים. כרגיל, הוא לא יכול היה לעזוב את החדר בלי להיעצר פעם או פעמיים... אחד הסדרנים לחש לו שהלורד כך־וכך מבקש העלאת סכום האשראי שלו... אחד המשרתים שאל אם למלא מחדש את מגשי התקרובת באחד החדרים שבהם שיחקו קלפים. הוא ענה לשאלותיהם בהיסח הדעת – מחשבותיו היו נתונות כעת לאישה שהמתינה לו בקומה העליונה.

ערב שהיה אמור להיות שגרתו, נמלא לפתע הפתעות. זמן רב חלף מאז פגש אישה שעוררה בו עניין כמו אמיליה האת'ווי. הוא רצה אותה מרגע שראה אותה עומדת בסמטה, תמימה וורודת לחיים. לא היה לו מושג למה, כי אחרי הכול היא היתה התגשמות כל מה שהרגיז אותו בנשים האנגליות. היה ברור כי העלמה האת'ווי משוכנעת לחלוטין ביכולתה לארגן את כל המתרחש סביבה ולנהל אותו, והתגובה השגרתית של קאם לסוג כזה של נקבות היתה לכרוח על נפשו. אבל הוא נעץ את עיניו בעיניה הכחולות היפות וראה את הקמט הזעיר שהופיע ביניהן, ואז חש דחף פרוץ ביותר לחטוף אותה ולשאת אותה משם כדי לעשות בה מעשה לגמרי לא מהוגן. אפילו ברברי. דחפים לא מהוגנים רחשו, כמובן, אצל קאם תמיד קרוב מדי אל פני השטח. ובשנה החולפת הוא התקשה יותר ויותר לשלוט בהם.

הוא הפך קצור רוח בצורה שלא אפיינה אותו בעבר, חסר סבלנות, ממחר להתרגז. הדברים שפעם עינגו אותו, חדלו מלגרום לו סיפוק. והכי גרוע – הוא מצא את עצמו מספק את דחפיו המיניים באותו חוסר התלהבות שבו עשה בימים אלה כל דבר אחר.

מעולם לא היתה לו בעיה למצוא חברה נשית – קאם מצא פורקן בזרועותיהן של נשים רבות ונלהבות, משיב לחסדיהן באורח שגרם להן לגרגר בסיפוק. אבל כל זה לא באמת ריגש אותו. לא היתה בו התלהבות, אש, רק תחושה של טיפול שגרתי בתפקודים גופניים, ממש כמו שינה או אכילה. קאם היה כל כך מוטרד מזה שאפילו שוחח על זה עם המעסיק שלו, הלורד סנט וינסנט.

סנט וינסנט, שהיה בעבר רודף שמלות ידוע וכעת היה בעל מסור באורח יוצא מהכלל, התמצא בנושאים הללו יותר מאשר מרבית הגברים. כשקאם שאל אותו בעגמומיות אם ירדה בדחפים גופניים היא משהו טבעי, המתרחש כשהגבר נמצא בראשית שנות השלושים לחייו, סנט וינסנט, שלגם משקה, השתנק.

"אלוהים אדירים, לא", אמר הלורד והשתעל קלות מאחר שלגימת הברנדי צרבה את גרונו. הם ישבו בשעת בוקר מוקדמת במשרד ההנהלה של המועדון ועיינו בספרי חשבונות.

סנט וינסנט היה גבר נאה, עם שיער צהבהב ועיניים כחולות בהירות. היו שטענו כי תווי פניו היו מושלמים יותר משל כל גבר אחר ביקום – מראה של מלאך ונשמה של נבל. "אם יותר לי לשאול,

איזה מין נשים הכנסת למיטתך?"

"למה אתה מתכוון?" שאל קאם בהיסוס.

"יפות או פשוטות מראה?"

"יפות, אני משער".

"טוב, זאת כנראה הבעיה", אמר סנט וינסנט בנימה עניינית

לגמרי. "נשים פשוטות מראה מהנות הרבה יותר. אין מעורר תשוקה חזק מהכרת התודה".

"ולמרות זאת אתה נישאת לאישה יפהפייה".

חיך התגנב באיטיות לשפתיו של סנט וינסנט. "רעיות הן משהו

אחר לגמרי. הן תובעות מאמצים רבים במיוחד, אבל התמורה גדולה. אני ממליץ מאוד על רעיות. בעיקר על רעיה משלך."

קאם נעץ במעסיקו מבט מוטרד והרהר בכך שהשיחות הרציניות עם סנט וינסנט נקטעו לעתים קרובות בגלל חיבתו העמוקה של הלורד לשימוש בשנינויות.

"אם הבנתי נכון, אדוני הלורד", אמר בנימוס, "אתה ממליץ שאטפל בהיעדר התשוקה שלי על ידי פיתוי נשים שאינן מושכות?"

סנט וינסנט לקח בידו מקלון כסף מעוטר, הרכיב בקצהו במיומנות את הציפורן, וטבל אותו בזהירות בתוך בקבוקון של דיו. "רוהן, אני משתדל להבין מה הבעיה שלך. עם זאת, מעולם לא חוויתי היעדר תשוקה. נראה שרק על ערש מותי אפסיק להשתוקק – לא, לא חשוב, כבר הייתי על סף מוות בעבר הלא מאוד רחוק, ואפילו אז חשתי חשק שאינו בר כיבוש אל אשתי."

"איחולי", מלמל קאם ונטש כל תקווה לקבל מהאיש תשובה רצינית. "בוא נטפל בספרי החשבונות. ישנם עניינים חשובים יותר לרון בהם מאשר הרגלי המין."

סנט וינסנט שרטט מספר והחזיר את העט אל כנו. "לא, אני עומד על כך שנרון בהרגלים המיניים. זה הרבה יותר משעשע מהעבודה". הוא התרווח בכיסאו במין רוגע מטעה. "גם אם אתה מקפיד על דיסקרטיות, רוהן, אי אפשר שלא לשים לב למסירות שבה אתה מחוזר. נדמה כי אתה מושך מאוד את גבירות לונדון. ונראה גם שאתה מנצל היטב את מה שמוצע לך."

קאם הביט בו בפנים נטולות הבעה. "סליחה, אבל אתה מתכוון לומר בזה משהו, אדוני?"

סנט וינסנט נשען לאחור בכיסאו, שילב את כפות ידיו האלגנטיות ונתן בקאם מבט נוקב. "מאחר שבעבר לא חשת כל היעדר תשוקה, אין לי ברירה אלא להניח שכמו שקורה לתאוות אחרות של הגוף – התיאבון שלך נמוג בגלל טעימות רבות מדי של אותו דבר. מעט חידוש, זה מה שאתה צריך."

קאם חשב על הדברים, שנשמעו לו הגיוניים לגמרי, ותהה אם מי שהיה בעבר פרחח נודע לשמצה התפתה בכלל אי פעם לבגוד. קאם הכיר את איזו מילדות, וכשנהגה לבוא מפעם לפעם לבקר את אביה האלמן במועדון, חש כי עליו לגונן עליה כאילו היתה אחותו הקטנה. איש לא היה מעלה בדעתו לשדך לה גבר כה מופקר. וייתכן כי איש לא היה מופתע יותר מסנט וינסנט עצמו לגלות כי נישואי הנוחות שלהם התגלו כסיפור אהבה רווי תשוקה.

"מה קורה בחיי הנישואים?" שאל קאם ברכות. "האם אלה לא הופכים, בסופו של דבר, לשגרה אינסופית?" הבעת פניו של סנט וינסנט השתנתה, והמחשבה על אשתו האירה את עיניו הכחולות בחמימות. "הבנתי שעם האישה הנכונה אי אפשר לשבוע לעולם. אשמח לאינסוף של אושר כזה – אבל אני לא משוכנע שדבר כזה אפשרי". הוא סגר את ספר החשבונות בחבטה נמרצת וקם ממקומו שליד השולחן. "אם תואיל לסלוח לי, רוהן, אפרד ממך בברכת ערב טוב".

"ומתי נסיים את חישוב ההכנסות של הלילה הקודם?" "אשאיר את מה שנותר בידיך הנאמנות". קאם עיווה את פניו, וסנט וינסנט משך בכתפיו בתמימות. "רוהן, אחד מאיתנו אינו נשוי, בעל יכולות מתמטיות משוכחות ואין לו תוכניות הערב. האחר הוא תאוותן ידוע ושטוף זימה, שאשתו הצעירה והעסיסית מחכה לו בבית. מי לדעתך צריך לסכם את החשבונות הארוורים?" סנט וינסנט נופף כבדרך אגב ויצא מהמשרד.

"חידוש", זאת היתה המלצתו של סנט וינסנט – ובכן, המילה הזו בהחלט התאימה לעלמה האת'ווי. קאם העדיף תמיד נשים מנוסות, שראו בפיתוי משחק וידעו היטב שלא לבלבל בין עונג לבין רגשות. הוא מעולם לא ראה את עצמו בתפקיד מי שידריך אישה חסרת ניסיון. למעשה, האפשרות לחנוך אישה בתולה דחתה אותו למדי. כאב בלבד בשבילה, והאפשרות האיומה של דמעות וחרטה לאחר מכן... הרעיון הרתיע אותו. לא, הוא לא יחפש את החידוש אצל העלמה האת'ווי.

קאם האיץ את צעדיו ועלה במדרגות לחדר שבו המתינה לו האישה יחד עם הצועני כהה הפנים. מריפן היה שם נפוץ בקרב עדת הצוענים; אבל האישה היה בעמדה יוצאת דופן לחלוטין. נראה כי הוא משמש משרת לאישה – מצב משונה ודוחה בעיניו של הצועני שוחר החירות.

אם כך יש לשניהם, לקאם ולמריפן, דבר מה במשותף – שניהם עברו בשביל 'גאדג'וס', שאינם צוענים, במקום לנוע ברחבי תבל בחופשיות, כפי שהתכוון הבורא.

צועני אינו אמור לחיות שבוי וכלוא בין קירות. חיים בקופסאות, כי כאלה הם כל החדרים וכל הבתים, בלי לראות את השמים ובלי לחוש את הרוח ואת השמש ואת הכוכבים. לנשום אוויר מעופש מלא ריחות של מזון ושל חומר הברקת רצפות. בפעם הראשונה זה שנים חש קאם כי הוא מוצף חרדה. אך הוא דיכא את התחושה והתמקד במשימה שלפניו – להיפטר מהזוג המוזר שבחדר ההמתנה.

הוא משך ושחרר קלות את צווארוננו, ואז הרף את הדלת שהיתה פתוחה למחצה כדי להיכנס לחדר.

העלמה האת'ווי עמדה ליד הפתח והמתינה בחוסר סבלנות דרוך, ואילו מריפן נותר בפינה. נוכחותו השרתה אפלוליות בחדר. קאם התקרב, הביט בפניה הנשואות מעלה, והחרדה שחש התפוגגה לגל של חום מלא סקרנות. עיניה הכחולות היו מאופרות בצללית בצבע קלוש של לוונדר, ושפתיה הרכות למראה היו חשוקות היטב. שיערה היה מתוח לאחור ומהודק בסיכות – כהה ובוהק.

השיער המתוח לאחור והבגדים הצנועים המסורבלים הכריזו כי מדובר באישה עצורה מאוד. כראוי לרווקה. אבל דבר מכל זה לא הצליח להסוות את הרצון שקרן מתוכה. היא היתה... נהדרת. הוא רצה לשלוף אותה מבגדיה כמו מתנה שהמתין לה זמן רב. הוא רצה אותה פגיעה ועירומה מתחתיו. הוא רצה נשיקות עמוקות מן הפה התפוח והרך הזה ואת גופה החיור מוצף חום. השפעתה עליו הפתיעה אותו, וקאם השתדל לא לחשוף דבר בהבעת פניו כשבחן אותה ביסודיות.

"ובכן?" תבעה לדעת אמיליה, שלא היתה מודעת כלל למחשבות החדשות שמילאו אותו. וטוב שכך, משום שאלה היו בוודאי גורמות לה לברוח מהחדר בצרחות. "גילית משהו על אודות אחי?" "גיליתי".

"ו...?"

"לורד רמזי היה כאן מוקדם יותר הערב, הפסיד כספים בשולחן ההימורים..."

"תודה לאל שהוא עדיין בחיים", קראה אמיליה.

"...ונראה כי החליט להתנחם בביקור בבית הבושת המקומי".

"בית זונות?" היא נעצה במריפן מבט נואש. "אני נשבעת, מריפן. הערב אהרוג אותו כמו ידי". היא חזרה והביטה בקאם. "כמה כסף הפסיד בהימורים?"

"בערך חמש מאות לירות שטרלינג".

העיניים הכחולות היפות נפערו לרווחה בזעם. "אהרוג אותו כמו ידי באיטיות רבה. לאיזה בית בושת הוא הלך?" "בראדשוו".

אמיליה הושיטה את ידה כדי לקחת את מצנפתה. "בוא, מריפן. אנחנו הולכים לקחת אותו".

מריפן וקאם ענו שניהם בבת אחת. "לא".

"אני רוצה לראות כמו עיני שהוא בריא ושלם", אמרה בשלווה. "אני מפקפקת בזה". היא נעצה במריפן מבט מקפיא. "אני לא חוזרת הביתה בלי ליאו. אתה מכיר אותי היטב, ואתה יודע שאני מתכוונת לכל מילה".

קאם, שהיה משועשע אך גם מבוהל מהנחישות שהפגינה, שאל את מריפן, "מה שאני רואה פה זה עקשנות, טמטום או איזה שילוב של השניים?"

אמיליה ענתה עוד לפני שמריפן הספיק.

"עקשנות. מצדי. הטמטום שייך כל כולו לאחי". היא הניחה את

כיסוי הראש על ראשה וקשרה את הסרטים מתחת לסנטרה.

קאם הבחין בהשתאות כי אלה סרטים בצבע אדום דוברבן.

האדום העז הזה, שבלט מתוך בגדיה הצנועים כל כך, היה בהחלט סימן מעורר. קאם, שהלך ונשבה בקסמיה, שמע את עצמו אומר, "את לא יכולה ללכת לבראדשוו. גם אם נתעלם מסיבות של מוסר ושל בטיחות; את לא יודעת איפה זה, לעזאזל".

ניבול הפה שלו לא הרתיע את אמיליה. "אני מניחה שלקוחות נעים כל העת הלךך ושוב בין המוסד שאתה מנהל לבין בראדשוו. אתה אומר שמדובר במוסד מקומי, ופירושו שכל מה שעלי לעשות הוא לעקוב אחר תנועת ההולכים מכאן לשם. היה שלום, מר רוהן. אני מעריכה מאוד את עזרתך".

קאם נע כדי לחסום את דרכה. "את לא תצליחי אלא להשתטות, גברת האת'ווי. לא תוכלי אפילו להיכנס בדלת הראשית. בית בושת כמו בראדשוו אינו מכניס זרים המגיעים מן הרחוב".

"איך אצליח למצוא את אחי, אדוני, אינו מעניינך".

היא צדקה. זה לא היה עניינו. אבל קאם לא חש משועשע כל כך כבר זמן רב. לא שחיתויות מיניות, לא חיזורים מיומנים, אפילו לא חדר מלא נשים עירומות – כל אלה לא יכלו לעורר בו אפילו מחצית העניין שעוררו העלמה האת'ווי וסרטיה האדומים.

"אבוא איתך", אמר.

היא קימטה את מצחה. "לא, תודה".

"אני עומד על כך".

"אני לא זקוקה לשירותיך, מר רוהן".

קאם יכול היה להעלות בדעתו מספר שירותים שהיא בכירור נזקקה להם, ואת רובם היה מספק בעונג גדול. "ברור כי זה יועיל לכולנו אם תמצאי את רמזי ותעזבי את לונדון במהירות האפשרית. אני רואה לעצמי חובה אזרחית לזרו את עזיבתכם".

3

גם אם יכלו להגיע אל בית הכבושת ברגל, נסעו אמיליה, מריפן ורוהן לבראדשוז בכרכרה הנושנה. הם עמדו לפני הבניין הפשוט למראה, הבנוי בסגנון ג'ורג'יאני. בשביל אמיליה, שבדמיונה מקום מעין זה היה אמור להיות ראוותני וצעקני במיוחד, היתה חזיתו של בית הכבושת מאכזבת בצנעתה.

"הישארי בכרכרה", אמר רוהן. "אני אכנס ואברר איפה רמזי". הוא נעץ במריפן מבט נוקב. "אל תשאיר את העלמה האת'ווי ללא השגחה אפילו לרגע אחד. מסוכן בשעת לילה כזו".

"השעה היא שעת ערב מוקדמת", מחתה אמיליה. "ואנחנו בווסט-אנד, בלב קהל גדול של ג'נטלמנים לבושים היטב. כמה מסוכן זה יכול להיות?"

"ראיתי את הג'נטלמנים הלבושים היטב האלה עושים מעשים שלשמעם את עלולה להתעלף".

"לעולם איני מתעלפת", אמרה אמיליה בהתמרמרות.

חיכוך של רוהן הבהיק בלובן שיניו בתוך הכרכרה האפולית. הוא יצא מהכרכרה ונעלם אל תוך הלילה כאילו היה חלק מהצללים, נשמע כולו בחשיכה, פרט לבוהק השחור של שיערו וניצוץ היהלום שבאוזנו.

אמיליה הביטה אחריו בפליאה. איך ניתן לסווג אדם שכזה? הוא לא היה ג'נטלמן, גם לא לורד או פועל פשוט, ואפילו לא לגמרי

צועני. צמרמורת חלפה מתחת למחוך שעטף אותה כשנזכרה כיצד סייע לה להיכנס לכרכרה. ידה היתה עטוית כפפה, אבל ידו היתה עירומה, והיא חשה את החום שבאצבעותיו ואת כוחן. והיה גם ניצוץ של טבעת זהב עבה על אגודלו. היא מעולם לא ראתה דבר כזה.

"מריפן, מה מסמלת טבעת שגבר עונד על אגודלו? זה מנהג

צועני?"

נרמה היה כי השאלה מסבה למריפן אי נוחות, והוא הביט מבעד לחלון אל הרחוב הרטוב. קבוצה של בחורים חלפה על פני כלי הרכב. הם היו לבושים מעילים משובחים וכובעים מהודרים, וצחקו בינם לבינם. שניים מהם עצרו על מנת לשוחח עם אישה בלבוש צעקני. מריפן הוסיף לקמט את מצחו וענה לשאלתה של אמיליה. "זה מסמל עצמאות וחירות מחשבה. וגם סוג של התבדלות. הוא עונד טבעת כזו כדי להזכיר לעצמו שהוא לא שייך למקום שבו הוא נמצא".

"למה שמר רוהן ירצה להזכיר לעצמו משהו כזה?"

"כי אורח החיים של אנשים שכמותך מפתה", אמר מריפן

בקדרות. "קשה מאוד להתנגד לכך".

"למה צריך להתנגד לאורח החיים הזה? אני לא מצליחה להבין

מה כל כך נורא בחיים בבית ראוי לשמו, בהכנסה בטוחה וקבועה, ובהנאה מדברים כמו כלים נאים וכורסאות מרופדות".

"גאדג'י", מלמל מריפן בהכנעה וגרם לאמיליה לחייך חטופות.

זה היה כינויה של אישה שאינה צוענית.

היא חזרה והתרווחה במושב שריפודו היה קרוע. "מעולם לא

חשבתי שאקווה נואשות למצוא את אחי במקום חסר מוסר שכזה.

אבל אם הבחירה היא בית בושת או גופה הצפה כשפניה אל המים

על פני נהר התמזה..." היא השתתקה לפתע והצמידה את אגרופה

הקפוץ אל שפתיה.

"הוא לא מת". קולו של מריפן היה עמוק ורך.

אמיליה השתדלה מאוד להאמין בכך. "אנחנו חייבים לקחת את

ליאו מלונדון. הוא יהיה בטוח יותר בכפר... נכון?"

מריפן משך בכתפיו באגביות, ועיניו הכהות לא חשפו את מחשבותיו.

"בכפר יש הרבה פחות מה לעשות", ציינה אמיליה, "והרבה פחות צרות שליאו יכול להיקלע אליהן".

"גבר שרוצה צרות ימצא אותן בכל מקום".

כעבור מספר דקות של המתנה בלתי נסבלת חזר רוהן לכרכרה ופתח את הדלת בסערה.

"איפה הוא?" אמיליה תבעה לדעת כשהצועני טיפס פנימה.

"הוא לא כאן. אחרי שלורד רמזי עלה למעלה עם אחת הבנות,

ו... אה... ביצע את העסקה... הוא עזב את בית הבושת".

"לאן הוא הלך? האם שאלת..."

"הוא אמר להם שהוא הולך לטברנה בשם 'הגיהינום והדלי'".

"מקסים", סיננה אמיליה. "אתה מכיר את הדרך?"

רוהן התיישב לצדה ושיגר מבט אל מריפן. "סע ברחוב סנט

ג'ימס לכיוון מזרח, פנה שמאלה אחרי ההצטלבות השלישית".

מריפן משך במושכות והכרכרה התגלגלה לדרכה, חולפת על

פני שלישיית פרוצות.

אמיליה התבוננה בנשים בעניין מופגן. "כמה הן צעירות",

אמרה. "אילו רק היה מוסד צדקה כלשהו מסייע להן למצוא תעסוקה

מכובדת".

"רוב המקצועות המכונים מכובדים גרועים לא פחות", השיב

רוהן.

היא הביטה בו בהתרסה. "אתה חושב שלאישה טוב יותר

לעבוד כפרוצה מאשר לקבל משרה מהוגנת, שתאפשר לה לחיות

בכבוד?"

"זה לא מה שאמרת. ציינתי כי ישנם מעסיקים שנוהגים בנשים

באכזריות רבה יותר מהסרורים או מבעלי בתי הבושת. משרתים

נאלצים לשאת כל מיני סוגים של התעללות מידי אדונייהם –

ובעיקר משרתות. ואם את חושבת שישנו כבוד רב בעבודה בטחנת

קמח או בכית חרושת, מעולם לא ראית בחורה שאיבדה מספר

אצבעות כשחתכה קש לייצור מטאטאים. או מישהו שריאותיו כל כך מודלקות מנשימת אבק בטחנה, ואין לו סיכוי לחיות אחרי גיל שלושים".

אמיליה פתחה את פיה כדי לענות, אבל מיהרה לסכור אותו. היא אמנם רצתה מאוד להמשיך בוויכוח, אבל נשים מהוגנות – אפילו הן רווקות – אינן אמורות לשוחח על זנות. היא עטתה על פניה הבעה של אדישות צוננת והביטה מבעד לחלון. היא אפילו לא הציצה ברוהן, ובכל זאת חשה כי הוא מביט בה. היא חשה את נוכחותו בכל נימיה. הוא לא השתמש בבושם וגם לא במשחה לעיצוב השיער, אבל משהו בריח שלו היה מפתה במיוחד, משהו מעושן ורענן כמו ציפורן טרייה. "אחיך ירש את התואר לא מזמן", אמר רוהן. "כן".

"עם כל הכבוד, נדמה כי לורד רמזי אינו ממש מוכן למלא את התפקיד". אמיליה לא הצליחה להחניק את חיוכה. "איש מאיתנו אינו מוכן לזה. האירועים האחרונים הפתיעו את משפחת האת'ווי. היו לפחות שלושה גברים שהקדימו את ליאו בתור לתואר. אבל הם מתו בזה אחר זה ובמהירות, מסיבות שונות. נדמה כי התואר לורד רמזי מקצר חיים. ובקצב הזה אחי בוודאי לא ישרוד זמן רב יותר מאשר קודמיו".

"לעולם אין לדעת מה צופן הגורל".

אמיליה פנתה לעברו של רוהן, וגילתה כי הוא סוקר אותה באיטיות ובקפידה, מה שגרם ללבה להאיץ בבת אחת את פעימותיו. "אני לא מאמינה בגורל", אמרה. "אנשים הם ששולטים בגורלם". רוהן חייך. "כולם, אפילו האלים, עומדים חסרי אונים מול הגורל".

אמיליה הביטה בו בספקנות. "הרי אתה, המועסק במועדון הימורים, בוודאי יודע הכול על אודות סיכויים ומקריות. ואתה הרי לא יכול באמת לייחס משמעות למזל, לגורל או למשהו מסוג זה".

"אני יודע הכול על מקריות ועל סיכויים", הסכים רוהן. "ולמרות זאת אני מאמין במזל". הוא חייך, ובעיניו היה ניצוץ שעצר את נשימתה. "אני מאמין בקסם, במסתורין ובחלומות שמגלים את העתיד. ואני מאמין כי חלק מהדברים נכתבו בכוכבים... או אפילו בכף ירך".

אמיליה היתה מהופנטת ולא הצליחה להתיק ממנו את מבטה. הוא היה גבר יפה בצורה יוצאת דופן. עורו היה כהה כמו דבש סמך, ושיערו צנח על מצחו באורח שהרעיד את אצבעותיה בדחף עז להסיט אותו לאחור.

"גם אתה מאמין בגורל?" היא שאלה את מריפן.

היסוס ממושך. "אני צועני", אמר.

כלומר, כן. "אלוהים אדירים, מריפן. תמיד חשבתי שאתה גבר הגיוני".

רוהן צחק. "זה הגיוני מאוד לחשוב שיש אפשרות כזאת, העלמה האת'ווי. רק מפני שאינך מסוגלת לראות או לחוש משהו, אין זה אומר שאין אפשרות שיתקיים".

"הגורל אינו קיים", התעקשה אמיליה, "ישנם רק מעשים ותוצאות".

הכרכרה נעצרה, והפעם במקום מוזנח בהרבה מסנט ג'יימס או מרחוב קינג. בצד אחד היו חנות בירה ואכסניה עלובה וממול היתה טברנה. העוברים והשבים ברחוב נראו מפוקפקים מאוד. תערובת של רוכלים פשוטים, כייסים ופרוצות נוספות.

סמוך לכניסה לטברנה התרחשה קטטה – ערימה מתפתלת של זרועות, רגליים, כובעים מתעופפים, בקבוקים ומקלות. בכל פעם שהתרחשה קטטה כזו, רבים היו הסיכויים שאחיה הוא שפתח בה.

"מריפן", אמרה במתח. "אתה יודע איך ליאו מתנהג כשהוא שתוי. הוא ודאי נמצא באמצע המהומה הזו. אם תואיל בטובך..." היא לא הספיקה לסיים את המשפט, ומריפן כבר התכוון לצאת מן הכרכרה.

"חכה", אמר רוהן. "כדאי שתניח לי לטפל בזה".

מריפן שלח אליו מבט צונן. "אתה מפקפק ביכולתי להילחם?"
 "זה האספסוף של לונדון. אני מכיר את כל התחבולות שלהם.
 אם אתה... "רוהן השתתק כשמריפן התעלם ממנו ויצא מן הכרכרה
 כשהוא נוהם בכעס. "שיהיה", אמר רוהן, יצא מהכרכרה ועמד בצד
 כדי להתבונן. "הם יבתרו אותו כמו דג מקרל בדוכן דגים בשוק של
 קובנט גארדן".

אמיליה יצאה גם היא מהכרכרה. "אני מבטיחה לך שמריפן
 מסוגל לדאוג לעצמו בקטטה".

רוהן השפיל אליה את מבטו, ועיניו היו כהות כעיני חתול. "תהיי
 בטוחה יותר בתוך הכרכרה".

"אתה כאן כדי להגן עלי, לא?" ציינה.

"מותק", אמר ברכות שניכרה מבעד לשאון ההמון. "ייתכן כי
 אני האיש שממנו תזדקקי להכי הרבה הגנה".

היא חשה את לבה מדלג על פעימה. מבטה פעור העיניים נתקל
 במבטו החקרני, שגרם אפילו לבהונותיה התחובות בנעלי עור
 ענייניות למראה להצטמרר. אמיליה התאמצה להתעשת והסיטה
 ממנו את מבטה. אבל היא המשיכה לחוש בחריפות את נוכחותו, את
 הדריכות הנינוחה שבעמידתו, את הדופק הלא מוכר החבוי מתחת
 לשכבות בגדיו המהודרים.

שניהם התבוננו במריפן, המפלס לו דרך אל תוך מהומת הגברים
 המתקוטטים, כשהוא מסיט הצדה אחדים מהם. כעבור פחות מחצי
 דקה שלף מריפן מתוך ערימה אחת את אחד הגברים, כשהוא אווז
 בו בכוח ובזרועו החופשית הודף בקלות את ניסיונותיו לחבוט בו.
 "הוא טוב", אמר רוהן בהפתעת-מה.

אמיליה חשה הקלה עצומה כשזיהתה את דמותו החבוטה של
 ליאו. "הו, תודה לאל".

אבל עיניה נפערו בהפתעה כשחשה מגע עדין בשולי הלסת
 שלה. אצבעותיו של רוהן הטו קלות את פניה כלפי מעלה, ואגודלו
 התחככה בקצה סנטרה. האינטימיות הבלתי צפויה העבירה בה זרם
 קל. מבטו הבוער שב וריתק את עיניה.

"את לא חושבת שאת מגוננת מדי כשאת רודפת אחרי אחיך הבוגר בכל רחבי לונדון? הוא אינו מתנהג בצורה כל כך יוצאת דופן. רוב הלורדים הצעירים במעמדו היו מתנהגים כך".

"אתה לא מכיר אותו", אמרה אמיליה שהופתעה בעצמה לשמוע עד כמה היא מזועזעת. היא ידעה שהיא אמורה לסגת ממגע אצבעותיו החמימות, אבל גופה נותר מרותק למקומו, סופג לתוכו את עונג המגע. "זאת התנהגות מאוד לא אופיינית בשבילו. הוא בצרות. הוא..." היא השתתקה לפתע.

רוהן הניח לקצה אצבעו ללטף בעדינות את סרטי מצנפתה עד למקום שבו נקשרו מתחת לסנטרה. "איזה מין צרות?"

היא נרתעה ממגעו והסתובבה בדיוק כשמריפן וליאו התקרבו לכרכרה. פרץ של אהבה ושל דאגה מיוסרת מילאו אותה למראה אחיה. הוא היה מטונף, חבול וחיך חיוך מרוצה. מי שאינו מכיר את ליאו עשוי היה לחשוב שהוא חסר כל דאגה. אבל עיניו, שהיו פעם חמימות כל כך, היו אטומות וקודרות. גופו, שהיה בעבר חטוב, היה כעת שמוט. חלק ניכר מצווארו היה נפוח. ליאו היה עדיין רחוק מהרס מוחלט, אבל נראה היה כי הוא נחוש להגיע לשם.

"כמה מדהים", אמרה אמיליה באגביות, "עדיין נותר ממך משהו". היא שלפה משרוולה ממחטה, ורכנה קדימה כדי לנגב בעדינות את הזיעה ואת הדם שהיה מרוח על לחייו. היא שמה לב לכך שמבטו מעורפל ואמרה, "אני האמצעית, יקירי".

"אה. הנה את". ראשו של ליאו התנודד מעלה ומטה כמו בובה על חוט. הוא בהה במריפן שהעניק לו תמיכה משמעותית הרבה יותר מכפי שרגליו יכלו לספק. "אחותי", אמר, "בחורה מפחידה".

"לפני שמריפן יניח אותך בכרכרה", אמרה אמיליה, "אתה מתכוון לבזבז את כל כספיך, ליאו?"

"בוודאי שלא", עלתה תשובתו ללא היסוס. "בני האת'ווי תמיד ידעו לשתות כראוי".

אמיליה הסיטה את התלתלים החומים המלוכלכים, שהשתלשלו

כמו פיסות צמר וכיסו את עיניו. "יהיה נחמד אם בעתיד תצרוך קצת פחות משקה, יקירי".

"אה, אבל אחותי..." ליאו השפיל אליה את עיניו, ולרגע הבחינה אמיליה בעיני החלולות בניצוץ של ליאו הישן. ניצוץ שכבה מיד. "...אני כל כך צמא".

אמיליה חשה את הדמעות נקבצות בזוויות עיניה, וגרונה נמלא בטעם המלוח. היא בלעה בכוח ואמרה בקול יציב, "בימים הקרובים, ליאו, הצימאון שלך ירווה באמצעות מים או תה בלבד. הכנס אותו לכרכרה, מריפן".

ליאו התפתל על מנת להביט בגבר שאחז בו בכוח. "למען השם, אתה לא מתכוון למסור אותי לחסותה, נכון?"
 "אתה מעדיף להתייבש בתא כלא בחברתו של סוהר מקומי?"
 "הוא יהיה הרבה יותר רחמן", רטן ליאו וטיפס אל הכרכרה בעזרתו של מריפן.

אמיליה פנתה אל קאם רוהן, שפניו היו אטומות לחלוטין. "נוכל לקחת אותך בחזרה לג'נרס, אדוני? יהיה צפוף בכרכרה, אבל אני חושבת שנוכל להסתדר".

"לא, תודה". רוהן הקיף את הכרכרה לצדה, באיטיות. "זה לא רחוק. אלך ברגל".

"אני לא יכולה להשאיר אותך בין יצורי הפרא של לונדון".
 רוהן נעמד לצדה מאחורי הכרכרה, במקום שבו היו כמעט חבוים. "אסתדר. העיר אינה מפחידה אותי. אל תדאגי".

רוהן חזר והפנה את פניה, כשידו האחת חופנת את הלסת שלה והאחרת מושטת אל לחיה. אגודלו ליטפה בעדינות מתחת לעינה השמאלית, והיא חשה בהפתעה את הלחות שהצטברה שם.

"הרוח גורמת לעיני לדמוע", שמעה את עצמה אומרת בקול רועד.

"אין רוח הערב". ידו נותרה על לסתה, והטבעת החלקלקה שלו נצמדה קלות לעורה. לבה החל לפעום בעוצמה עד שכמעט לא יכלה לשמוע דבר מבעד לרחש הדם ההולם באוזניה. שאון הטברנה

הושתק, האפלה סביבם היתה סמיכה. אצבעותיו החליקו לעבר גרונה בעדינות מדהימה, גילו את עצביה החבויים וליטפו ברכות. עיניו היו נעוצות בעיניה, והיא ראתה את האישונים החומים-שקדיים ששוליהם שחורים. "העלמה האת'ווי... את בטוחה לגמרי שלא הגורל הפגיש בינינו הערב?"

היא לא הצליחה להסדיר את נשימתה. "דרד... די בטוחה".
ראשו רכן מטה. "וסביר להניח כי לעולם לא ניפגש שוב?"
"לעולם". הוא היה גדול מדי, וקרוב מדי. אמיליה ניסתה להסדיר את מחשבותיה, אבל אלה התפזרו כמו ערימה של גפרורים... ואז הוא הצית אותן, כשנשימתו נגעה בלחיה.
"אני מקווה שאת צודקת. שאלוהים יעזור לי אם איאלץ אי פעם להתמודד עם התוצאות".

"של מה?" קולה היה חלוש.

"של זה". ידו החליקה על עורפה ופיו כיסה את פיה.

אמיליה נושקה בעבר, אבל עוצמת החום והטעם היתה עזה פי כמה ממה שחוותה. זו היתה נשיקה מסוג אחר לגמרי. הוא נישק כאילו המציא את הנשיקה. הוא ידע כיצד לאחוז בה, איך להטות את ראשה בדיוק בזווית הנכונה.

פיו היה תקיף אך משיי, מפציר בפיה להיפתח, נוכר בתוכה ברכות. אחת מזרועותיו החליקה סביבה ונשאה אותה קלות מעלה בעודו מצמיד אותה בכוח אל גופו.

ידיה נישאו אל החזה שלו, הודפות אותו בניסיון קלוש להינתק מחיבוקו. אבל הוא הוסיף לנשק אותה, חוקר בעדינות את פיה עד שנמלאה חולשה וברכיה איימו לקרוס. בכל נשימה שאפה לתוכו את ניחוחו... את מתיקות סבון הרונג שלו, את קמצוץ המלח שעל עורו. גופו הקיף אותה בכוח משיכה, והיא לא הצליחה להימנע מלהתמסר לתוכו ולהניח לו לתמוך בה. עוד נשיקות, אחת מתחילה עוד בטרם קודמתה הסתיימה.... ליטופים לחים ואינטימיים, לטיפות נסתרות של עונג ושל הבטחה.

במלמולים רכים, מילים זרות שמילאו את אוזנה בתענוג, הסיר

רוהן את פיו מפיה. שפתיו תעו לאורך צווארה הסמוק והשתהו בנקודות מענגות במיוחד. גופה היה תפוח מתחת לכגריה, המחוך לחץ בכוח על ריאותיה הנואשות.

היא רטטה בהתרגשות כשהגיע למקום שהסב לה עונג יוצא דופן, ונגע בו בקצה לשונו כאילו טעמה היה של תבלין אקזוטי. הדופק הלם בשדיה ובבטנה ובין ירכיה. היא נמלאה דחף נורא להיצמד אליו. היא רצתה להשתחרר משכבות הבר החונקות שמהן היו עשויות חצאיותיה. הוא היה זהיר כל כך, עדין כל כך... רעש נפץ של בקבוק על המדרכה, קול הזכוכית הנשברת, הקפיץ אותה מתוך ערפול החושים. "לא", נאנקה במאמץ רב.

רוהן הרפה ממנה, וידיו סייעו לה כשהתאמצה להתייבב. אמיליה פנתה לאחור בלי לראות דבר, גוררת את רגליה לעבר דלת הכרכרה הפתוחה. בכל מקום שבו נגע צרכו קצות עצביה בתשוקה לעוד. ראשה היה מושפל, והיא היתה אסירת תודה על המסתור שהעניקה לה המצנפת.

אמיליה טיפסה אל מדרגות הכרכרה בניסיון נואש להימלט ממנו, אך לפני שהצליחה לעלות היא חשה את ידיו של רוהן אווזות כמותניה. הוא החזיק בה מאחור, במרחק שאפשר לו ללחוש באוזניה: "לאצ'ו דרום".

ברכת השלום הצוענית. אמיליה הכירה את הברכה מתוך אוצר המילים הזעיר שמריפן לימד את בני האת'ווי. הלם של קרבה חלף בה כשחום נשימתו הצטבר באוזנה. היא לא ענתה. היא לא היתה מסוגלת לענות, ורק טיפסה אל תוך הכרכרה ומשכה בגמלוניות את אסופת חצאיותיה מן הדלת הפתוחה.

הדלת נטרקה בכוח, והכרכרה החלה לנוע ולהתקדם כשהסוס נענה לנהיגתו של מריפן. כל אחד מבני האת'ווי ישב בפינת ספסל משל עצמו, אחד מהם שתוי והשנייה מסוחררת. כעבור רגע ניסתה אמיליה להסיר את כיסוי הראש שלה בידיים רועדות, מגלה כי הסרטים אינם קשורים.

סרט אחד, למעשה. השני...

אמיליה הסירה את כיסוי הראש והביטה בהפתעה בעודה מקמטת את מצחה. אחד מסרטי המשי האדומים נעלם, ונותר ממנו רק קצה זעיר בחלק הפנימי.

הוא נגזר בקו ישר. הוא לקח אותו.

4

שבוע לאחר מכן עזבו כל חמשת האחים לבית האת'ווי עם מטלטליהם את לונדון לטובת ביתם החדש במחוז המפשייר. למרות האתגרים שציפו להם שם היתה אמיליה מלאת תקווה כי המצב החדש ייטיב עם כולם.

ביתם אשר בפרימרוז-היל הכיל זיכרונות רבים מדי. הכול השתנה מאז שההורים הלכו שניהם לעולמם – אביה מת ממחלת לב, ואמה הלכה לעולמה כתוצאה משכרון לב חודשים ספורים בלבד לאחר מכן. נדמה היה כי קירות הבית ספגו את יגון המשפחה, והוא הפך לחלק בלתי נפרד מהצבע, מן הטפטטים ומחיפוי העץ. אמיליה לא היתה מסוגלת להתבונן באח שבחדר האורחים בלי להיזכר באמה יושבת שם ובחיקה סלסלת כלי התפירה שלה. היא לא היתה מסוגלת לבקר בגינה בלי לחשוב על אביה קוטם את הוורדים המפוארים שלו.

לאחרונה מכרה אמיליה את הבית ללא כל היסוס – לא משום שלא חשה אליו קשר רגשי, להפך; היא היתה מוצפת רגש. יותר מדי תחושות, יותר מדי עצב. והתזכורות הבלתי פוסקות של האובדן המכאיב הפכו כל ניסיון להביט קדימה, אל העתיד, אל הבלתי אפשרי.

אחיה לא הביעו כל התנגדות למכירת ביתם. לליאו לא אכפת היה דבר – אפשר היה לומר לו כי המשפחה עומדת להתגורר

ברחוב, והוא היה מברך על החדשות במשיכת כתפיים אדישה. וויין, האחות הבאה בתור, היתה חלשה מדי עקב מחלה ממושכת, ולא יכלה למחות נגד אף אחת מהחלטותיה של אמיליה. ופופי וביאטריקס היו שתיהן עדיין נערות צעירות, שהשינוי הצפוי עורר בהן התלהבות.

בעיני אמיליה הגיעה הירושה שלה בדיוק בזמן. גם אם היתה חייבת להודות כי לא לגמרי ברור עד מתי יוכלו בני האת'ווי לשמור על תוארם.

העניין הוא שאיש לא רצה להיות לורד רמזי. שלושת ה"לורד רמזי" הקודמים קיבלו את התואר בלוויית רצף של אירועי ביש ומזל רע, שבשיאם מוות בטרם זמנם. מה שהסביר חלקית מדוע הקרובים הרחוקים של משפחת האת'ווי שמחו מאוד לראות את התואר מוענק לליאו.

"האם אני מקבל כסף?" זאת היתה השאלה הראשונה של ליאו, כשהודיעו לו שהוא הבא בתור לרשת את תואר האצולה.

התשובה היתה חיובית אך רבת סייגים. ליאו עתיד היה לרשת את האחוזה במחוז המפשייר, שלא היתה רחבת ידיים במיוחד, ולצדה הכנסה שנתית צנועה שלא תוכל לכסות את עלויות שיפון המקום.

"אנחנו עדיין עניים", אמרה אמיליה לאחיה אחרי שבחנה בעיון את מכתבו של עורך הדין, שבו תוארה האחוזה והוסברו כל שאר הפרטים. "האחוזה קטנה, המשרתים ורוב הדיירים עזבו, הבית רעוע, ונראה כי התואר עצמו מקולל. מה שאומר שירשנו פיל לבן, בלשון המעטה. עם זאת, יש לנו דודן רחוק שייתכן כי הוא מקדים אותך בתור לירושת התואר – אנחנו יכולים לנסות להשליך את כל זה עליו. יכול להיות כי הסבא־רבא־רבא שלנו אולי לא היה לגמרי חוקי, וזה אולי יאפשר לנו להתכחש לתואר בטענה, כי..."

"אני אקבל את התואר", אמר ליאו בהחלטיות.

"כי אתה לא מאמין בקללות, ממש כמוני?"

"כי אני כבר כל כך מקולל שעוד קללה אחת לא תשנה דבר".

מאחר שמעולם לא ביקרו בחלק הדרומי של מחוז המפשייר, זקרו כל האחים לבית האת'ווי – פרט לליאו – את צוואריהם על מנת להביט בנוף.

אמיליה חייכה אל אחיותיה בהתרגשות. פופי וביאטריקס, שתיהן כהות שיער וכחולות עיניים ממש כמוה, היו במצב רוח מרומם ביותר. היא הביטה בוויין, ולרגע נחו עליה עיניה והיא בחנה בזהירות את מצבה הבריאותי.

וויין היתה שונה מכל האחים האחרים לבית האת'ווי. היא היתה היחידה שירשה את שיערו הבלונדיני הבהיר של אביהם ואת טבעו החקרני. היא היתה ביישנית ושקטה, ולא נהגה להתלונן גם כשהיה לה קשה. כשמגפה של שנית הכתה בכפר בשנה שעברה, וויין וליאו חלו קשות. ליאו החלים לחלוטין, אבל וויין נותרה מאז שברירית וחיוורת. הרופא קבע כי היא סובלת מחולשה בריאותית שנגרמה על ידי החום הגבוה, ואמר כי ייתכן שהמצב לא ישתפר לעולם.

אמיליה סירבה להשלים עם האפשרות שוויין תיוותר נכה לנצח. לא משנה מה יידרש, היא תגרום לכך שוויין תחלים.

קשה היה לדמיין מקום טוב יותר בשביל וויין ושאר בני האת'ווי ממחוז המפשייר. זה היה אחד המחוזות היפים ביותר באנגליה. הוא היה עתיר נהרות, יערות אדירים, שדות מרעה ירוקים ומדשאות רעננות. אחוזת רמזי היתה סמוכה לסטוני־קרוס, אחת מעיירות השוק הגדולות במחוז אשר היתה מקור עשיר לעדרי בקר, לכבשים, לעץ, לתירס, למגוון גדול של גבינות מקומיות ולדבש פרחי בר... אכן אזור פורה.

"מעניין מדוע אחוזת רמזי אינה מייצרת דבר?" הרהרה אמיליה בעוד המרכבה מתנהלת לאורך שדות מרעה רחבי ידיים. "אדמת מחוז המפשייר כל כך פורייה שכמעט צריך להתאמץ לא לגדל כאן משהו".

"אבל האדמה שלנו מקוללת, לא?" שאלה פופי בנימה שהיתה מהולה בדאגה.

"לא", ענתה אמיליה, "לא האחוזה עצמה. רק מי שנושא את התואר. כלומר, ליאו".

"הו", נרגעה פופי. "אם כך הכול בסדר".

ליאו לא טרח להגיב ורק הצטנף בפנית המושב, נראה אומלל לגמרי. למרות שבוע של פיכחות כפויה, שגרמה לעיניו להצטלל וגם לראשו, שום דבר לא שיפר את מצב רוחו. מריפן ובנות האת'ווי השגיחו עליו בקפידה, כך שלא היתה לו כל הזדמנות לשתות דבר חוץ מאשר מים או תה.

בימים הראשונים היה ליאו נתון לרעידות בלתי נשלטות, למצב רוח רע ולהזעה אינסופית. כעת היה כבר הרע ביותר מאחוריו, והוא נראה דומה יותר לעצמו. אבל מעטים בלבד האמינו כי ליאו בן עשרים ושמונה בלבד. השנה האחרונה גרמה לו להיראות מבוגר בהרבה מגילו.

ככל שהלכו והתקרבו לסטוני־קרוס הלך הנוף ונעשה מרהיב יותר, עד שנרמה היה כי כמעט כל נקודת תצפית ראויה לציור. שביל הכרכרות חלף בינות לקוטג'ים מטופחים, בנויים בלבנים שחורות ולבנות עם גגות סכך, טחנות קמח, בריכות מים שערכות בוכיות רכנו לעברן, וכנסיות אבן נושנות מימי הביניים.

קיכלים ניקרו בהתלהבות תותים מן השיחים, ואילו הדוֹחֵלִים נחו ברוגע על שיחי עוזרד פורחים. כרי המרעה כוסו בצפיפות בכלניות ובנוריות, והעצים כוסו בצבעי האדום והזהוב של הסתיו. כבשים לבנות תפוחות רעו בשדות.

פופי נשמה עמוקות בהתפעלות. "כמה מרהיב", אמרה. "אני תוהה מה נותן לאוויר כאן ריח שונה כל כך?"
"זו בטח חוות החזירים שזה עתה חלפנו על פניה", מלמל ליאו.

ביאטריקס, שקראה מתוך עלון המתאר את דרום אנגליה, אמרה בעליזות, "מחוז המפשייר ידוע בחזירים משובחים במיוחד. הם אוכלים בלוטים ופירות ביער, וזה גורם לכשרם להיות טעים להפליא. מדי שנה מתקיימת כאן תחרות נקניקיות!"

הוא נעץ בה מבט זועף. "נפלא. אני מקווה מאוד שלא החמצנו אותה".

ווין, שקראה בספר עב כרס על מחוז המפשייר והסביבה, נידבה את המידע: "ההיסטוריה של בית רמזי מרשימה".

"הבית שלנו מוזכר בספר היסטוריה?" שאלה ביאטריקס בעונג. "זאת רק פסקה קטנה", אמרה ווין מאחורי הספר. "אבל כן, בית רמזי מוזכר כאן. זה לא כלום, כמובן, לעומת הבית השכן לנו – ביתו של הרוזן מווסטקליף, שהאחווה שלו מתפארת באחד מבתי הכפר הגדולים והמרשימים באנגליה. בהשוואה אליו האחווה שלנו נראית זעירה. ומשפחתו של הרוזן חיה כאן כבר קרוב לחמש מאות שנה." "אם כך הוא בטח כבר נורא זקן", העירה פופי בהבעה רצינית. ביאטריקס גיחכה. "תמשיכי, ווין".

"בית רמזי", קראה ווין, "ניצב בפארק קטן, גדוש עצי אלון ואשור נושנים ושיחי שרך סבוכים. והוא מוקף באדמת מרעה לצבאים. בית האחווה האליזבתני נבנה במקור בשנת 1594, והוא כולל גלריות רבות ומרשימות האופייניות לתקופה. שינויים ותוספות, שנעשו במהלך השנים, הביאו לבניית אולם נשפים יעקוביני ואגף ג'ורג'יאני".

"יש לנו אולם נשפים!" קראה פופי בהתרגשות.

"יש לנו צבי!" אמרה ביאטריקס בשמחה.

ליאו שקע לעומק המושב. "אלוהים, אני מקווה שיש לנו בית שימוש".

כשהנהג ששכרו הפנה את המרכבה אל תוך שביל הגישה הפרטי שבשוליו עצי אשור, והוא שהוביל אל הבית, היתה כבר שעת ערב מוקדמת. האחים האת'ווי, שהיו עייפים מן הנסיעה הממושכת, נשמו לרווחה כשראו את הבית אשר גגו הגבוה הזדקק מעליו ומתוכו בלטו הארובות.

"מעניין מה שלום מריפן", אמרה ווין, ובעיניה הכחולות מבט רך של דאגה. מריפן, הטבח־משרת־ועוזר אישי, הגיע לבית יומיים לפניהם על מנת להכין אותו לכואם של בני האת'ווי.

"אין ספק, הוא עבד יום וליל ללא הפסקה", ענתה אמיליה. "הוא

הכין רשימות מלאי, סידר את הכול וחילק פקודות לאנשים שאינם מעזים שלא לציית לו. אני בטוחה שהוא מאושר למדי".

וויין חייכה. היא היתה אמנם חיוורת ומותשת, ובכל זאת קרנה מיופי. שיערה הכסוף־זהוב בהק באור המתעמעם, ועורה היה צח כמו פורצלן. קו הצדודית שלה היה יכול לעורר במשוררים ובציירים קדחת של התלהבות. אחד מהם כמעט העז לגעת בה כדי לוודא שהיא אכן יצור חי ונושם, ולא פסל.

הכרכרה עצרה מול בית גדול בהרבה מזה שאמיליה דמיינה לעצמה. סביב הבית היו גדר חיה שצמחה בפראות וערוגות פרחים מכוסות בעשבים. בעזרת טיפול מאומץ בגינה ולא מעט גיזום – היא חשבה לעצמה – זה יהיה מקום מקסים. הבניין היה א־סימטרי באורח מקסים עם חיפוי חיצוני של לבנים ואבן, גג רעפים ושפע של חלונות ויטראז'.

הנהג השכיר התקין את המדרגה הנשלפת וסייע לנוסעים לצאת מהכרכרה.

אמיליה ירדה אל עבר משטח החצץ של שביל הגישה אל הבית והתכוננה באחיה מגיחים מתוך הכרכרה. "הבית והאדמה שסביבו קצת מוזנחים", הזהירה אותם. "איש לא התגורר כאן כבר הרבה מאוד זמן".

"אני לא מסוגל להבין למה", אמר ליאו.

"זה מאוד ציורי", העירה וויין בשמחה. המסע מלונדון התיש אותה. אם לשפוט על פי האופן שבו שמטה את כתפיה הצרות, ועורה שנראה מתוח מדי על עצמות לחיה, לא נותר בגופה של וויין כוח רב.

בזמן שאחותה הושיטה את ידה לעבר המזוודה הקטנה, שהונחה סמוך למדרגת הכרכרה, מיהרה אמיליה לעברה והרימה את המזוודה. "אני אקח את זה", אמרה. "לך אסור לנקוף אצבע. בואו ניכנס ונמצא לך מקום לנוח".

"אני בסדר גמור", מחתה וויין כשכולם טיפסו במדרגות הקדמיות אל תוך הבית.

אולם המבואה היה מכוסה לוחות שפעם נצבעו בלבן, אבל כעת, עם השנים, קיבלו גוון חום כהיר. גרם מדרגות אבן מרשים נמתח מאחורי האולם, ומעקה הברזל המלובן שלו היה מכוסה אבק וקורי עכביש. אמיליה שמה לב לכך שנעשה ניסיון מה לנקות את החלק הזה של המעקה, אבל היה ברור כי נדרש כאן תהליך ארוך וקשה. מריפן הופיע מתוך המסדרון שיצא מתוך המבואה; הוא לבש חולצת בד ללא צווארון או עניבה, שכפתוריה הפתוחים חשפו את עורו השזוף שבהק מזיעה. שיערו השחור שצנח על המצח גרם למריפן להיראות נאה במיוחד. "איחרתם בשלוש שעות", אמר.

אמיליה צחקה, שלפה ממחטה משרוולה ונתנה לו. "במשפחה של ארבע אחיות אין לוח זמנים".

מריפן ניגב את הזיעה ואת האבק מפניו והביט לעבר בני משפחת האת'ווי. המבט שלו השתהה רגע נוסף על פניה על ווין.

ואז שב והביט באמיליה ומסר לה דיווח מפורט. הוא מצא שתי נשים ונער בכפר שיעזרו לנקות את הבית. שלושה חדרי שינה הוכנו עד כה לטובת הדיירים. הם כילו זמן רב מאוד בניקוי המטבח והתנור, והטבחיית עסוקה ממש כעת בהכנת ארוחה...

מריפן השתתק והציץ לרגע אל מאחורי כתפה של אמיליה. בלי להתנצל הוא חלף על פניה במהירות, ובתוך שלושה צעדים הגיע אל ווין.

אמיליה ראתה את דמותה הדקיקה של ווין מתנודדת ואת ריסיה צונחים בעודה קורסת כמעט אל עבר מריפן. הוא נשא אותה בקלות בזרועותיו, כשהוא ממלמל ודורש ממנה להניח את ראשה על כתפו. הוא נראה אמנם שליו ולא נרגש, כתמיד, ובכל זאת אמיליה הופתעה מהאורח הרכושני שבו אחז באחותה.

"המסע היה קשה לה מדי", אמרה אמיליה בראגה. "היא צריכה לנוח".

פניו של מריפן היו חסרי הבעה. "אקח אותה למעלה".
ווין התנועעה ומצמצה. "לכל השדים", היא אמרה חסרת נשימה.

"עמדתי במקום, הרגשתי מצוין, ואז נדמה היה לי שהרצפה מתרוממת לקראתי. אני מצטערת. אני שונאת להתעלף".

"זה בסדר". אמיליה חייכה אליה חיוך מעודד. "מריפן ייקח אותך למיטה, כלומר..." היא השתתקה לרגע במבוכה. "...הוא יוביל אותך לחדר השינה שלך".

"אני יכולה להסתדר בעצמי", אמרה ווין. "פשוט הסתחררתי לרגע. מריפן, תניח אותי על הרצפה".

"את לא תוכלי לעלות אפילו מדרגה אחת", אמר בעודו מתעלם ממחאותיה ונושא אותה לעבר מדרגות האבן.

"ביאטריקס, את מוכנה ללכת איתם?" שאלה אמיליה בחיפזון והגישה לה את המזוודה. "כתונת הלילה של ווין נמצאת במזוודה... את יכולה לעזור לה להחליף בגדים".

"כן, כמובן". ביאטריקס מיהרה לעבר המדרגות.

כשנותרה במבואה עם ליאו ועם פופי הסתובבה אמיליה באיטיות במעגל על מנת לבחון את המקום. "עורך הדין אמר שהאחוזה מוזנחת מאוד", אמרה. "אני חושבת שהמילה המתאימה יותר היא 'רעועה'. האם ניתן לשפץ אותה, ליאו?"

לפני זמן לא רב – ועתה נדמה כאילו חלפו מאז חיים שלמים – בילה ליאו שנתיים בלימודי אמנות ואדריכלות בבית הספר הגבוה לאמנויות של פריז. הוא עבד כשרטט וכצייר בשביל אדריכל נודע, רולנד טמפל. ליאו נחשב לתלמיד מבטיח בצורה יוצאת דופן, ואפילו שקל לפתוח משרד משל עצמו. כל השאפתנות הזו כבתה כעת.

ליאו הציץ סביב המבואה בחוסר עניין. "גם בלי תיקונים למבנה, נזדקק לפחות לעשרים וחמישה עד שלושים אלף ליש"ט".

הסכום גרם לאמיליה להחוויר בכת אחת; היא השפילה את מבטה אל הרצפה המכוסה שריטות ועיסתה את רקותיה. "טוב, דבר אחד ברור – אנחנו זקוקים למחותנים עשירים. כלומר, אתה צריך להתחיל לחפש יורשות רווקות, ליאו". היא שיגרה מבט משועשע לעבר אחותה. "ואת, פופי... תיאלצי לתפוס לך רוזן או לפחות ברון".

אחיה גלגל את עיניו. "למה לא את? אני לא רואה סיבה לכך שתהיי פטורה מהחובה להינשא לטובת המשפחה".
פופי הביטה באחותה במבט זדוני. "בגילה של אמיליה, נשים אינן חושבות יותר על אהבה ועל תשוקה".
"אין לדעת", אמר ליאו לפופי. "היא עוד עלולה לתפוס ג'נטלמן קשיש שזקוק לאחות".

אמיליה נשאה את ההקנטות שלהם בחיוך ובניד ראש קל. "תודה רבה, אבל בשלב מאוחר זה של חיי אין לי כל שאיפה להינשא".
ליאו הפתיע אותה כשרכן והצמיד למצחה נשיקונת קלילה. "עדיין לא פגשת את הגבר הראוי לכך שתותרי למענו על עצמאותך. אבל יום אחד זה יקרה". הוא חייך חיוך רחב ואז הוסיף, "למרות קשישותך המופלגת".

לרגע הציף את אמיליה זיכרון אותה נשיקה בין הצללים, הפה שתבע באיטיות את פיה, הידיים הגבריות העדינות, הלחישה באוזניה. "לאצ'ו דורם..."

אחיה פנה ללכת, והיא שאלה בייאוש מה, "לאן אתה הולך? ליאו, אתה לא יכול לעזוב כשיש כל כך הרבה מה לעשות".
הוא נעצר והביט בה בגבות מורמות. "ימים על ימים מזגת לגרוני תה ללא סוכר. אם אין לך התנגדות הייתי רוצה לצאת החוצה על מנת להשתין".

היא צמצמה את עיניה. "אני יכולה לחשוב לפחות על תריסר דרכים מנומסות יותר שבהן יכולת לנסח את זה".
ליאו המשיך בדרכו. "אני לא משתמש במילים מנומסות".
"או בנימוס בכלל", היא אמרה וגרמה לו לצחקק.
ליאו יצא מן החדר, ואמיליה שילבה את זרועותיה ונאנחה. "הוא כל כך יותר נעים כשהוא פיכה. חבל שזה לא קורה לעתים תכופות יותר. בואי, פופי, בואי נמצא את המטבח".

מאחר שהבית היה מעופש ומאובק כל כך, הקשה האוויר על ריאותיה של ווין וגרם לה להשתעל בלי הפסקה לאורך כל הלילה. אמיליה התעוררה אינספור פעמים על מנת לתת לאחותה כוס מים, לפתוח את החלונות ולהתפייח את הכריות שלה עד שהתקפי השיעול נרגעו. לכן בבוקר היא היתה מטושטשת לגמרי.

"זה כמו לישון במכל אבק", אמרה למריפן. "יותר טוב לה שתשב בחוץ עד שנצליח לנקות את החדר שלה כראוי. חייבים לחבוט בשטיחים. וגם החלונות מטונפים".

שאר בני המשפחה היו עדיין במיטה, אבל מריפן – כמו אמיליה – נהג להתעורר מוקדם. הוא היה לבוש בכגדים פשוטים ובחולצה חסרת צווארון, וכשאמיליה סיפרה לו על מצבה של ווין הוא עמד וקימט את מצחו.

"היא מותשת אחרי שהשתעלה כל הלילה, והגרונ שלה צורב כל כך שהיא בקושי מסוגלת לדבר. ניסיתי להכריח אותה לשתות קצת תה ולאכול טוסט, אבל היא לא מסכימה".
"אני אשכנע אותה".

אמיליה הביטה בו בפנים חתומות. היא הניחה כי אינה אמורה להיות מופתעת מההצהרה. אחרי הכול, מריפן עזר לטפל בוויין וגם בליאו כשאלה חלו בשנית. בלעדיו – אמיליה היתה בטוחה – איש מהם לא היה שורד.

"בינתיים", המשיך מריפן, "תכיני רשימה של מצרכים שאת רוצה מהכפר. אצא לשם הבוקר".

אמיליה הנהנה. היא היתה אסירת תודה על נוכחותו היציבה והאמינה. "שאעיר את ליאו? אולי הוא יכול לעזור לך..."
"לא".

היא חייכה בעייפות, מודעת היטב לכך שאחיה מהווה מכשול יותר מאשר עזרה.

כשירדה במדרגות ביקשה אמיליה את עזרתו של פרדי, הנער מהכפר, כדי להזיז את הספה הישנה אל מאחורי הבית. הם הניחו את הרהיט במרפסת המרוצפת, שנפתחה לעבר הגן החנוק מעשבים אשר

היה תחום בין שורות של עצי אשור. הגן נזקק לטיפול ולשתילה מחדש, וצריך יהיה לתקן את גדרות האבן שהתפוררו.

"צריך לעשות כאן לא מעט, גברתי", העיר פרדי כשהתכופף על מנת לתלוש עשב גבוה מבין שתי מרצפות.

"פרדי, אתה אמן הניסוח המעודן". אמיליה החמיאה לנער שנראה בערך בן שלוש-עשרה. הוא היה מוצק ובעל פנים אדמדמות, ורעמת השיער שלו נזדקרה מעלה כמו נוצות של ציפור. "אתה אוהב גינון?" שאלה. "אתה מתמצא בזה?"

"אני מטפל בחלקה של צמחי מאכל בשביל המטבח של אמא שלי".

"תרצה להיות הגנן של הלורד רמזי?"

"כמה משלמים על זה, גברתי?"

"האם שני שילינג בשבוע יספיקו?"

פרדי הביט בה מהורהר, וגירד את אפו הסדוק מיוכש. "נשמע טוב. אבל תהיי חייבת לשאול את אמא שלי".

"תגידי לי איפה אתה גר ואבקר אצלה עוד הבוקר".

"טוב. זה לא כל כך רחוק... אנחנו גרים בחלק הקרוב של

הכפר".

הם חתמו את הסכמתם בלחיצת יד, שוחחו עוד רגע, ואז פרדי יצא כדי לבדוק מה מכילה סככת הגינה.

אמיליה שמעה רעשים והסתובבה, ואז ראתה את מריפן נושא את אחותה החוצה. ווין היתה לבושה בכתונת לילה ובחלוק ועטופה בצעיף. זרועותיה הדקיקות היו כרוכות סביב צווארו של מריפן. הבגדים הלבנים שלבשה, שיערה הבלונדיני ועורה הבהיר גרמו לוויין להיראות כמעט חסרת צבע, פרט לעיניה הכחולות העזות.

"...זאת היתה התרופה הנוראה מכול", אמרה בעליצות.

"היא עבדה", ציין מריפן ורכן על מנת להניח אותה בזהירות

על הספה.

"זה לא אומר שאני סולחת לך על זה שהכרחת אותי לקחת

אותה".

"זה היה לטובתך".

"אתה בריון", חזרה ואמרה וויין כשהיא מחייכת אל פניו הכהות.

"כן, אני יודע", מלמל מריפן והיטיב את השמיכות שהונחו בחיקה בזהירות רבה.

אמיליה חייכה. היא היתה מאושרת מההטבה במצבה של אחותה. "הוא באמת נורא ואיום. אבל אם יצליח לשכנע מספר נשים מהכפר לבוא לעזור לנו לנקות את הבית, תהיי חייבת לסלוח לו, וויין." עיניה הכחולות של וויין בהקו. היא דיברה אל אמיליה בעוד מבטה נותר נעוץ במריפן. "אני מאמינה לגמרי בכוחות השכנוע שלך".

אילו מישהו אחר היה אומר אותן מילים הן היו נשמעות אולי כמו סוג של פלירטוט. אבל אמיליה היתה משוכנעת למדי שוויין כלל לא ראתה במריפן גבר. בעיניה הוא היה אח גדול יקר, ולא יותר.

רגשותיו של מריפן, לעומת זאת, היו עמומים יותר. עורבני אפור וחקרן חלף בגינה תוך שהוא מקרקר קלות, וגרם לוויין להסתובב קלות לכיוונו. "אני מצטערת", אמרה לציפור. "אין לנו אוכל כדי לחלוק איתך".

קול חדש הצטרף לשיחה. "כן, יש!" זאת היתה ביאטריקס, שנשאה בידיה מגש של ארוחת בוקר ועליו צלחת עם טוסט וספל תה. שיערה הכהה המתולתל היה אסוף לאחור בפקעת מרושלת, והיא לבשה סינר לבן מעל שמלתה האדמדמה.

הסינר ילדותי מדי לנערה בת חמש־עשרה, חשבה אמיליה. ביאטריקס הגיעה לגיל שבו היא צריכה ללבוש חצאיות המגיעות עד הרצפה. ומחוך, אלוהים יעזור. אבל השנה האחרונה היתה סוערת מדי, ואמיליה לא הקדישה די מחשבה ללבוש של אחותה הקטנה. היא צריכה לקחת את ביאטריקס ואת פופי לתופרת ולדאוג שתכין להן מספר שמלות. אמיליה הוסיפה את המשימה לרשימת המטלות הארוכה שבראשה וקימטה את מצחה.

"הנה לך ארוחת בוקר, וויין", אמרה ביאטריקס והניחה את המגש על ברכיה. "את מרגישה מספיק טוב כדי למרוח לבד חמאה על הטוסט או שאמרח בשבילך?"

"אני אעשה זאת". וויין הזיזה את רגליה ואותתה לביאטריקס להתיישב לידה בקצה האחר של הספה.

ביאטריקס מיהרה לעשות כן. "אקרא באונייך בזמן שאת יושבת כאן, בחוץ", הודיעה לוויין ותחבה את ידה אל תוך הכיס העצום של הסינר. היא שלפה מתוך הכיס ספרון קטן ונופפה בו בהתלהבות. "את הספר הזה נתנה לי פילומינה פרסונס, חברתי הטובה ביותר בעולם כולו. היא אומרת שזה סיפור מפיח ומלא פשעים וזוועות ויצורים מסתוריים עם כוונות רעות. נכון שזה נשמע נהדר?"

"חשבתי שהחברה הכי טובה שלך בעולם כולו היא אדווינה האדרספילד", אמרה וויין בנימה סקרנית.

"הו, לא. זה היה לפני שבועות רבים. אדווינה ואני בכלל לא מדברות עכשיו זו עם זו". ביאטריקס התכרכלה בנוחות בפינת הספה והביטה באחותה הגדולה במבט מלא תימהון. "וויין, ההבעה שלך משונה נורא. משהו לא בסדר?"

וויין קפאה במקומה באמצע הגשת כוס התה אל שפתיה, ועיניה הכחולות נפערו בבהלה.

אמיליה עקבה אחר מבטה של אחותה וראתה יצור זוחל קטן מזדחל לו על כפתה של ביאטריקס. זעקה חדה נפלטה מבין שפתיה, והיא נעה קדימה במהירות בידיים מורמות.

ביאטריקס הציצה לעבר כתפה. "הו, אלוהים. היית אמורה להישאר בכיס שלי". היא תלשה את היצור המתפתל מכתפה וליטפה אותו בעדינות. "לטאת חולות מנוקדת", אמרה. "נכון שהיא מקסימה? מצאתי אותה בלילה בחדרי".

אמיליה שמטה את ידיה והביטה באחותה הקטנה בלי יכולת לומר מילה.

"הפכת אותה לחיית מחמד?" שאלה וויין בקול חלוש. "ביאטריקס

יקירתי, את לא חושבת שהיא תהיה מאושרת יותר ביער, במקום הטבעי שלה?"

ביאטריקס נראתה ממורמרת. "עם כל הטורפים שיש שם? ספוט לא תצליח לשרוד שם רגע אחד."

אמיליה חזרה ומצאה את קולה. "היא לא תשרוד רגע אחד גם בקרבת. תיפטרי ממנה, בי, או שאני אמחץ אותה בעזרת החפץ הכבד הראשון שאמצא."

"את מתכוונת לרצוח את חיית המחמד שלי?"
 "לטאות אי אפשר לרצוח, בי. לטאות משמידים". אמיליה הפנתה מבט נואש לעבר מריפן. "תמצא איזו מנקה בכפר, מריפן. אלוהים יודע כמה יצורים בלתי רצויים אורכים לנו בבית. וזה עוד לפני שמביאים בחשבון את ליאו".
 מריפן נעלם מיד.

"ספוט היא חיית המחמד המושלמת", טענה ביאטריקס. "היא לא נושכת והיא כבר מבויתת לחלוטין".

"הגבול שלי בכל הקשור לחיות מחמד הוא קשקשים".
 ביאטריקס נעצה בה מבט מתמרד. "לטאת החולות היא מין מקומי במחוז המפשייר. כלומר לספוט יש זכות ברורה משלנו להיות פה".

"בכל זאת לא נחלוק איתה את ביתנו". אמיליה פנתה ללכת לפני שתאמר משהו שעליו היא עתידה להתחרט, ושאלה את עצמה איך ייתכן שביאטריקס בוחרת לעורר מהומות דווקא כשיש להן כל כך הרבה מה לעשות. אבל חיך עלה על שפתיה, כשנזכרה כי נערות בנות חמש-עשרה אינן בוחרות לעורר מהומות. זה קורה להן באופן טבעי.

אמיליה משכה מעלה בידיה שכבות של חצאיות ותחתוניות על מנת שלא למעור עליהן בהליכתה, והחלה עולה במדרגות הרחבות. מאחר שלא צפויים היו להגיע אורחים או בעלי מקצוע כלשהם היא החליטה לא ללבוש מחוך היום. האפשרות לנשום עמוקות כאוות נפשה ולהתנועע בחופשיות ברחבי הבית מילאה אותה תחושה

נפלאה. היא נקשה על דלתו של ליאו בנחישות רבה. "קום, בחור עצל!"

מבעד ללוחות העץ העבותים נשמע צרור קללות. אמיליה חייכה מאוזן לאוזן ונכנסה לחדרה של פופי. היא הסיטה את הווילונות, וענני האבק שעלו באוויר גרמו לה להתעטש. "פופי... השעה, אפצ'י! ... הגיע זמן לקום מהמיטה". ראשה של פופי היה מכוסה כל כולו בשמיכות. "הו, עוד לא", בקעה מתוכן מחאתה העמומה.

אמיליה התיישבה על קצה המזרון, והסירה בעדינות את השמיכות מעל אחותה בת התשע-עשרה. פופי היתה מנומנמת וסמוקה משינה, ועל לחיה נראו סימנים שהותירו קמטי המצעים. שיערה החום, בגוון חם ואדמוני יותר מזה של אמיליה, נראה כפקעת פרועה וסבוכה. "אני שונאת בקרים", מלמלה פופי. "ואני ממש לא אוהבת שמעיר אותי מישהו שנראה כל כך מרוצה מזה".

"אני מצטערת מאוד". אמיליה הוסיפה לחייך בעודה מלטפת את שיערה של אחותה ומסיטה אותו שוב ושוב מפניה. "הממ". עיניה של פופי נותרו עצומות. "כך אמא נהגה ללטף את שיערי. מאוד נעים".

"באמת?" אמיליה הניחה את ידה ברכות על ראשה של פופי. "יקירה, אני עומדת לצאת אל הכפר כדי לשאול את אמו של פרדי אם נוכל להעסיק אותו כגנן". היא ניגשה אל המזוודה של פופי שניצבה בפנית החדר, והרימה את המצנפת שהיתה מונחת עליה. "אוכל לשאול את זה? המצנפת שלי עדיין לא תוקנה".

"כמובן, אבל... את יוצאת ממש עכשיו?"

"לא אתעכב. אלך ואחזור במהירות".

"את רוצה שאצטרף אלייך?"

"תודה, יקירתי, אבל לא. תתלבשי ותאכלי ארוחת בוקר... ושימי עין על ווין. כרגע ביאטריקס משגיחה עליה". "הו". עיניה של פופי נפערו לרווחה. "אמהר".

לרכישת הספר המלא לחצי כאן